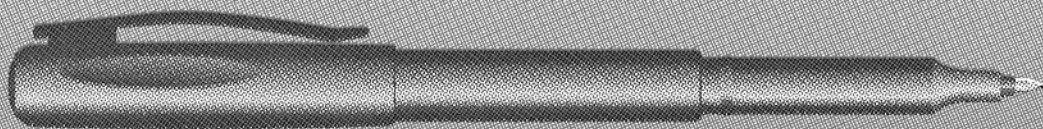
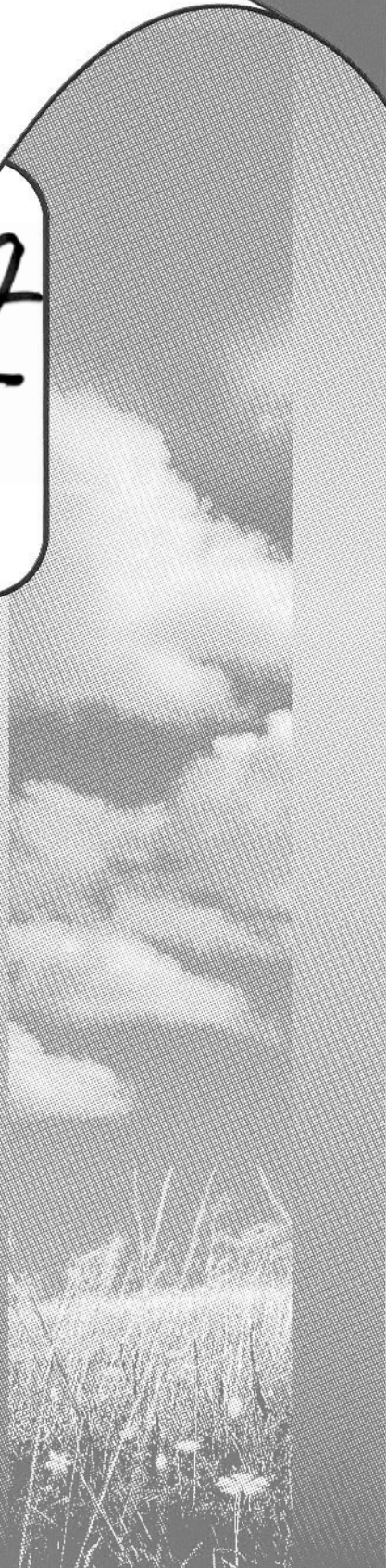

PORGALZEN 47

420e

Školní sešit 20 listů / Školský zošit 20 listov

Úvodník

Vážení a milí čtenáři, zdravím, milí čtenáři, po lesní pěšině šel hoch, milí spolužáci a spolužačky, vy dementi, toto číslo je reakční, čtenáři, tak jsme se opět sešli, i přes mnohá nebezpečí, je tu horko, slzy nám stékají po tvářích, prázdniny skončily, možná vás překvapí, díky jistému zásahu, je tu další číslo.

Tak takhle všelijak začínaly úvodníky Porgazeenu v jeho dlouhé historii. Některá čísla měla úvodníky dva, některá je neměla vůbec. Některé fráze, jako třeba „vážené poslankyně, vážení poslanci“ se zde kupodivu nikdy neobjevily, zatímco jiné se opakovaly opravdu často. Takovým nejčastějším uvítáním bylo bezkonkurenčně: „Vážení čtenáři“. Takže já bych asi měl začít nějak originálně. Nuže:

Milé ptactvo,

toto je už třetí číslo Porgazeenu, které vyšlo na přelomu ročních období, takže můžu opět říci: „Zima se nám sešla s jarem a je zde další číslo PORGazeenu.“ Již v předchozím PORGazeenu bylo naznačeno, že se něco změní. A je to tak, změnila se nám redakce. Po předchozí, složené převážně z oktávánů, septimánů a sextánů, přichází nová, složená převážně z kvintánů, kvartánů a terciánů. Tak doufejme, že za této redakce vznikne hodně přinejmenším stejně kvalitních PORGazeenů, jako jich vzniklo za redakce minulé. Grafiku a sazbu tohoto čísla dělá opět Hynek Trojánek, jehož styl je opravdu špičkový.

A teď už k samotné čtyřicetšedmičce. Jedním z velkých problémů, kterým se PORGazeen ještě nevěnoval, je dozajista věčný spor o způsob loupání banánu. Věnuje se mu velká anketa Kláry Hutkové, Aničky Krajčové a Honzy Kaczora (moje maličkost), kde je zmapováno, jakým způsobem se loupe na PORGu. Já sám jsem zarytým příznivcem loupání od bubáka, a tak mne výsledky ankety nemile překvapily.

Dále bych rád poukázal na dvojčlání Kuby Kurnase a Kláry Hutkové o rekonstrukcích budovy naší školy, kde se jednak probírá to, co už proběhlo, a potom se objasňuje, co ještě proběhnouti má. Velkou pozornost bych věnoval dvěma novým rubrikám: „Co ty na to?“, kam můžete psát své názory na určité téma, a „Student se ptá, vedení odpovídá“, kam můžete směřovat své dotazy ohledně čehokoliv na vedení školy a kde pak naleznete odpověď prof. Přibíka, Klause či jiné osoby.

Ani další články rozhodně nejsou k zahození, stačí se pouze podívat na obsah tohoto čísla a pak už se pustit do čtení.

Tak hurá do toho!

Za redakci PORGazeenu

Honza Kaczor

PORGazeen 47

PORGazeen 47. Časopis vydávaný studenty Prvního obnoveného reálného gymnázia.

Redakce: Honza Kaczor, František Křapka, Dominik Obruča, Klára Hutková, Metoděj Bohuněk, Hynek Trojánek, Jakub Kurnas, Nora Behová, Bětko Kovandová, Theodora Voráčková, Radek Hlaváček, Martin Valášek *...to je lidi, co?* **Foto, ilustrace:** Tomáš Staněk, Tereza Vyšíňová, František Křapka, Jan Bukovský, Dominik Obruča, Nora Behová, Jakub Honců, Radek Hlaváček, Vojtěch Witzany, Andy Warhol. **Grafická úprava + sazba:** Hynek Trojánek (psychický support maminka a Radiohead), **úprava fotek:** Jakub Hrab. **Titulní strana:** studio EJIle (Eugen Jindra Hrabíno). **Tisk:** AIC – Anti Intellectual Conspiracy (Štki!).

Adresa/ý-mejl redakce:

PORG, Lindnerova 3, Praha 8 – Libeň, 180 00

www.porg.cz/porgazeen

porgazeen@gmail.com

Vyžádané i nevyžádané příspěvky jsou vítány šestičlennou delegací redaktorů a fanfárou na ý-mejlu redakce či u kteréhokoliv redaktora!

Cena: 20 káčé

Porgazeen 47 vyšel ke konci března 2008 v nákladu 200 výtisků (hohó!).

Také tento PORGazeen, stejně jako Pzín vašeho souseda či Pzín vašeho profesora češtiny, vychází stále díky významné, velkorysé a následovánímhodné finanční podpoře Eduarda Huliciuse, studenta PORGu v letech 1992–2000. Uctivě děkujeme!

Obsah

stalo se (H. T.) **3–4**

stalo se (J. H.) **4**

stalo se (A. K.) **4**

emigranti porgánští (R. H.) **5**

student se ptá, vedení odpovídá **5**

lyžák (T. V.) **6**

zpívání na schodech (A. K. + J. H.) **6–7**

co ty na to **7**

rekonstrukce (K. H., J. K.) **8–9**

english on PORG (R. H.) **10–11**

kodex pořádku (J. K.) **11**

banánová problematika (K. H., H. K.) **12–13**

gauč a vernisáž (N. B.) **14**

PORG v síti (V. W.) **14–15**

libeňská koule (F. K.) **16–17**

budoucnost porgánské publicistiky (R. H.) **18**

DOD staré Libně (D. O.) **18–19**

hurá do ciziny, hurá zpátky (J. H.) **20**

mašinerie a nejistota (V. W.) **21**

budujme socialistický PORG (H. K.) **22–24**

život profesora (D. B.) **25**

ta naše budova PORGská (H. K.) **25**

čajové okénko do sklepa (J. H., J. M.) **25**

učitelské děti (A. B.) **25**

harry Potter: pohled zpět (N. B.) **26**

trenýrky (J. T.) **27**

promítač snů (A. K.) **27**

brepty pana Jana (H. K.) **28**

o mluvení a přemýšlení (J. K.) **28**

demonstrace proti radarové základně (R. H., Š. K.) **29**

perly svini(m) **30–31**

deutsche seite **31**

Stalo se...

...že zavřeli Pytláka, parchanti, i vydali jsme se s J. T. na kafe do dosud neprobádané pármetrůdoporguvzdálené hospůdky U Romana (jak příznačné!) a skoro jsme se báli, infiltrovat se do té uzavřené society, kde se štamgastům dávají puntíky za pozdní příchody, a obdivovali jsme ten obyčejný interiér plný bizarních rekvizit a pan výčepní nás přivítal: „Jo vyste vod Klause, tak to vy musíte bejt chytrý jako prdel,“ a já si pomyslel hm jo, nějak tak, přibližně, a říkal pak ještě spoustu dalších věcí. * Jako každý rok i letos nás profesor Roleček varoval: „Na prázdniny nikam nejezděte, sedte doma u čaje a čtete si, ještě se vám při lyžování něco stane.“ * Situace po prázdninách: M. V. neposlechl a po atentátu neznámého lyžaře ležel na Bulovce s protřazenými plícemi a játry, zatímco Rolečkovi téměř zlomila nos kniha padající z horní police antikvariátu, kterou sundával pomocí své hole – Poučení? V dnešním světě již není bezpečno. * Oktavání společnými rozkoly snad přeci jen porodí ples, Příbíkovi plesá srdce. * Praha má konečně Starbucks, juchů, nesmí se tam kouřit, stejně jako v nově přestavěném Světozoru, kde mají však alespoň údajně nové

dvojsedačky pro páry (to je, co? Nechce to jít někdo prozkoumat? Nerad bych tam šel zase s J. T.). * V. K. v tisku: „V. K. by byl geniální ministr školství.“ * M. R.(oman) v tisku: „Mám ambici, aby škola PORG byla nejlepší základní školou ve střední Evropě.“ * Š. T. pořád žere kemping, asi proto, že je skaut, máme o něj strach, nemáte někdo bližší info o původu a dopadu tohoto pokrmu? * Intelektuál M. T. se vysmívá propagaci Dopravního podniku, zejména pak panu Radomírovi, řidiči autobusu. * S konečnou platností chodí již všichni nakupovat tam „nahoru“, support your local Vjetnamec. * Ruku v ruce s tím pozoru-

TS po letech začal s BB, kterou zná z TSL. Na CucFleku neustále terciáni TS a FM. DB+AMK ale zároveň i AMK+TP+DB. Lyžák nám stále připomíná láska NČ a PH. Tercián MP konečně s TB. MS se nám zamíloval do uhrančivé krásné TV. Okouzující sekundán MP se stal předmětem touhy BK. JT pro změnu touží po externí fyzikářce ZB. Playboy VP s NB, zatímco jeho bratr (taky playboy) NP s PJ. DB prý zmítán chutí po BB. Něco není v pořádku. Také tradiční kvartánská romantika v podání DR a AZ. Gauč (ne Gauč!) prý trvale obsazen. Už dlouho NV+DH. Výškový rozdíl není problém. To dokazují i AK se ŠT za kvintu a septimu. KH+JH, JH bohužel pryč. Stále MK+OS a HH+JM. AŠ+ŠK, ale zároveň ŠK+US+ +A. Ob dvě třídy i AK+MN. Oktavánskou lásku reprezentují jak VP+JR, tak ZB a MS.

> Opravdu

> Jen jestli...

JK+Berle. RH+JH. FMP+Švagr=Bagr. MD+MV+Alofok. Tercie+FD z Nového Porgu. JH+Mlíko. (ČU+VU+UN) + + (POR+GT+V)=Kvinta.

ŠP+DČ. AB+JD. V=A.B.C. AV+PB (wow!)

> Doporučujeme

> z jiných sfér

HP+GW. RW+HG.

**NEBEZPEČENSTVO
PADAJÍCÍCH KNIH**

jeme též efekt migrace kuřáků, kteří se přesouvají od stromu směrem blíže ke vchodu školy, zejména pak do výklenku naproti, neb je tam prý výborné závětrí. * Uf, tak jsme si oddechli, V. K. je znovu prezident, J. Š. by nám totiž určitě ze zlomyslné škodolibosti zvedl školné. * Nový spolužák Z. Ž. nám na YouTube ukázal svoji videotvorbu s pohyblivě se mrkví, výborný začátek na nového porgána. * Š. K. se 14. února schovával s voňavkou na záchodě, anžto by se mu prý jinak M. W. vysmál, že je šampón. * H. K. navazuje na tradice českého akčního umění a ve společenském obleku popíjí v tramvajích ze šálku kafe – Brikcius s Knížákem ať se jdou klouzat. * H. K. chodí po chodbě s bendžem a hraje na něj. * H. K. sbírá pytlíčky s cukrem. * H. K., v jedné ruce bendžo, v druhé cukr, šéfuje PORGazeenu. * A. K. a spol. tráví přestávky na nových, tolik kritizovaných lavicích v suterénu. * Po sedmi letech na PORGu přišel čas zjistit, že kafe je skutečně největší vynález lidstva (strč si tu svoji žárovku někam, Edison!). * P. K. nás vezl autem na oběd, bylo to fajn, nechce někdo dělat taxikáře, za bůra na Koráb, tam a zpět? * Na obědě docházíme ke zjištění, že většina našich rozhovorů se točí tu více tu méně, však stále s hroznou vážností kolem PORGu – nejsme snad už schopni jen tak plkat, úplně o hovnu? * (Počkat, nevijde to vlastně nastejno?) * J. T. se při mluvnickém cvičení na češtině na téma trenýrky svléká do trenýrek, vylézá na lavici a řve "mrdat". * Kosovo, to bude ještě průser, říká Arnot. * J. T. udělal lístky na maturiták, jsou na nich pářící se nosorožci. * V čajovně se kradou hrníčky, zapojte se, než budou všechny pryč. * V kinech běží občan Havel, na PORGu občan Kane. * Nebaví vás právě probíraná látka v dějepisu? Řekněte magické slůvko "komunismus" a uvidíte ten tanec. * T. W. spokojeně odešel z PORGu a medí si v Itálii, přestože tam nyní platí zákaz drbání se v rozkroku na veřejnosti. * Alkoholovému zabijákovi J. T. vypršelo podmínečné vyloučení, redakce gratuluje a posílá flašku rumu. * PORG TV se opovážlivě odhalila a spustila reklamní akci, stejně jako nedávno učinilo Echo, na PORGu tak fungují tři média a všechny shání redaktory, přičemž pořádně vlastně nefunguje ani jedno z nich. * J. V. byl v Berlíně a přežral se kebabů. * M. S. se dostal na CAS, kdo je zakladatel videoartu však netuší. * 7. 3. 2008: Tramvaj krátce po poledni v Praze na Palmovce usmrtila dvaapadesátiletého chodce. Pražští hasiči museli k vyproštění těla použít jeřáb, kterým nadzvedli vagon. * Máme Oscara, hit Falling Slowly od M. I. se stává hymnou pánských WC. * V Septimě je pouze čtyřčlenný Lonely Hearts Club Band, který nevyužil možnosti zbabělého útěku do zahraničí: rostoucí množství zahraničních výjezdů vede ke zpřetrhání porgánské komunity. * A Bow Wave pějí: Oni chtějí kariéru, celej svět procestovat, chtějí to všechno hned a nezbejvá než protestovat... *

H. T.

Ahoj Karle,

konečně jsem se dostala k tomu, abych ti napsala, co se u nás za ty dva uplynulý trimestry stalo. No co ti budu povídat, bylo toho dost. Na začátku školního roku byl zase piknik. Fotosoutěž. Proslov pana ředitele. A spousta dobrého jídla. Ale moc jsem si ho neužila, víš co, musím se držet, vždyť plavková sezóna se pomalu blíží! Septimáni nám připravili Tématické oblékací středy. Jednou za čas se vždy na středu zadá téma, podle kterého máme přijít oblečení. Skvělejší nápad. I když k názvu TOS by se hodilo spíš SOS (ale o život fakt nejde, je to sranda). Porg má nový čajovníky a tak ČUVUN zase pořádně funguje. Jenom si tam nedávej masovej čaj, ten fakt ne.

Ke konci září jsme se vypravili za kanál. No nééé, nelezli jsme do kanálu! Byli jsme v Anglii. No prostě skvělá akcička. Jen si tam nekupuj boa, jako holky od nás, trochu pelichá!

Na zeleném záchodě na „holčičkách“ jsem si přečetla, že přišla Romanizace Porgu. To je dobrý pojem, ne? Chápej, něco jako romantizace! Pak se dlouho nic nedělo. Až potom. Škola v přírodě. Třízubé kolečko cyklu moře-hory-klasika se zase o kousek přetočilo a my jeli do Jetřichovic v Českém Švýcarsku. Povedlo se to, jen les mezi mlejnem a hotelem byl plnej úchlýl. No představ si to nebezpečí! Proto jsme taky museli mít doprovod. Vrátili jsme se do školy a septimáni (nejsou nějak moc aktivní?) uspořádali fimovku. Hlavním tématem byly filmy Terryho Gilliana. Doufám, že si z minulého dopisu pamatuješ, co to filmovka je.

Porg na EX v Bílé vráně. Uhlíř se vyřádil a my ostatní taky. Co víc si přát...? Vánoce se plížily přibližovaly a já neměla dárky. Uznávám, že to byla docela KRIZE! Zpíváním na schodech jsme se na čas rozloučili se školou a nastaly prázdniny. Teda nevím, jestli je lepší být doma, nebo ve škole. Ty víš?

Zanedlouho přišel lyžák, kde jsem nebyla. Volné místo po mně zaplnil Lukáš Bauer. Chabá náhrada, ale tak co... Děda Klaus se po dlouhých hádkách stal znovu prezidentem. Česko má hlavu státu, Porg zas nový médium. PORG TV se svejma videama útočí ze všech stran. Taky dobrý nápad! Naše třída se konečně zapojila do mezitřídních vztahů, no uznej, že už bylo na čase.

A k výročí Vítězného únoru jsme měli vyučování jako za socialismu. Soudružko učitelko! No prostě se nám tam pořád něco děje...

A co ty?

> Stalo se?
MOC médií, doma - včera,
dnes a zítra

Už je to více než půl roku, co jsem opustil domov, rodinu, kamarády a školu. Žiji tady tělem i duší, ale zájem o to, co se děje doma, přeci jenom neopadl. Rozhodl jsem se vybrat pár drobností, co jsem se porůznu dozvěděl z doslechu a z médií. Opravdu netuším, co je na těchto informacích pravdy, a to je na tom právě to krásné. Nic z toho, co zde uvádím, jsem nezjistil vlastním pozorováním, ani jsem si nic nevymyslel. Inu, posuďte sami.

od nainstalování kamer se na PORGu krade ještě víc * kamera zachytila a potrestala sekundány, kteří nepozdravili zloděje * oslava Alžbětiných osmnáctin se konala v Krásných ztrátách, přestože hostinec Na Vlchove je opět v provozu * Bětka Kovandová chodí s nějakým nehezským kvintánem * Jindra se při češtině svlíknul do trenek * septima se neučí, jenom zevluje, septimáni v zahraničí budou dělat srovnávačky ze zevlingu * Jirka měl operaci kolene a dva týdny se omýval mokrou žínkou * vedení školy vybudovalo ve sklepě galerii, ze štědrého grantu se dají pořídít například hřebíčky na zavěšení uměleckých děl * Jakub Honců hraje doom metal bez basy, bicích a dalších výlevů * Fojtíkův militantní časopis „Pod palbou“ byl zakázán * fochy jsou stále bez smazatelných tabulí, ale kreativita studentů polevila, takže je místa na psaní stále dost * Stařec a moře je vrchol nudné literatury * PORGáni v Lincolnu jsou nešťastní a chtěli by se vrátit předčasně, ale vedení jim to nepovolilo * Monice můžete důvěrně říkat Bedřichu * Sebík je ve Francii a zatím se zdá, že tam hlady neumře * seminartheimer znamená „účastník semináře“ * Příbík se stal ředitelem a pořád roste * Toegel je super a přestal kouřit * Štefan se po ICQ [i seek you] rozešel s Aničkou, která je v Annabergu * Honza Kaczor je šéfredaktor * Zdeněk Žižka má hezký barevný kalhoty * Jarda může sledovat, kolik si kdo stáhne na svůj laptop * rubrika „záběr týdne“ je tak úspěšná, že se tam jeden záběr udrží i několik týdnů * katolický kněz Jakub Deml by chtěl líbat stehna * paní Slánská se zúčastnila třídních schůzek pouze s trochou teplého čaje, protože Ondra letos studuje v USA * Filip Dominec předvedl svůj falický transformátor * Emma se ostříhala * Emma málem sfoukla letadlo z přistávací dráhy * Profota koupil dům a staví vinici * Alžbětin bratr má psa Žeryka – větev na provázku * Martin furt žere BIO a už není sportovec, ani opilec, ani filozof, ale zhrzený milovník * septima plánuje maturitní ples, chce aby byl krásný, ale Žofín stojí moc peněz * Kody žije po staromládenecku a často si vaří brambory s kečupem * na základní PORG se nebudou dělat přijímačky, i hloupé děti mají šanci * náš pes už zas nehárá *

Jakub Hrab / ex-septima

>> Emigranti PORGánští

Aneb kdo se kam vydal na studijní pobyt

V poslední době se začínají jako kobylky množit studenti jedoucí na pár měsíců do zahraničí. Smlouvy se ve stole ředitele Klause hromadí, v některých ročnících to vypadá jak po čistce. Sám sebe se často ptám, kde jsou ty časy, kdy jsem hleděl na zahraniční stáž Martina Dražana jako na akt čirého šilenství. Odjet na rok do zahraničí, když jsem byl za život z domova v kuse nejdéle několik týdnů? Teď sám pomalu balím kufry, abych v létě vyrazil na půl roku do Francie (mimochodem, v Aurillacu jsou stále dvě volná místa, pokud vím).

Sexta zažila první hromadný odjezd minulý rok v září. Rozdělila se zdánlivě nerozlučná dvojka Anna Švagrová a Barbo-ra Knop-Kostková. První jmenovaná se pohybuje na česko-německém pohraničí kolem Annabergu (kam se před několika dny vydala i Anna Hejrová), Bára naopak zvolila vzdálenější Švýcarsko. Do Lincolnu se po svém prvním roce na PORGu vydala Malvína Voclová společně s Vojtěchem Witzanym. Podle všeho se tam mají docela dobře a jsou spokojeni, alespoň tak

o Silvestru vypadali. Signály dobrého bydla přicházejí i z Minnesoty, kde zevlí Filip Košťál. Na znamení toho, že se má fajn, nám dokonce zaslal i svojí veselou fotku v žebříku (k vidění v sextě). Opálit se vydal Štefan Král, který se pohybuje podle všeho někde v Karibiku (ale už se prý velmi brzo vrátí).

V septimě už zbyli jen čtyři vytrvalci, kteří rodnou zemi neopustili. Zbytek zběsile utekl do zahraničí. Společnost sextánům v Lincolnu dělají Jan Kodad, Mariana Machátová a Jakub Honců. Eliška Kubicová za Lamanšským průlivem obdivuje krásy francouzského Aurillacu, o sto kilometrů východně se ve Valence na půl roku zabydlela Monika Jellušová. Město na Rhôně však má stále ještě českého zástupce, Sebastián Vích prý žije někde pod skálou (na detaily se zeptejte v septimě). I v septimě je americká enkláva, zatímco Ondřej Slánský, Jakub Hrab a Martina Kadlecová se kochají krásami Spojených států po celý rok, Adam Kvapilík s Andreou Raušerovou se jeli za oceán ohřát pouze na

měsíc. V Berlíně si měsíc odbyl Jakub Vrba, v PORGány oblíbeném Annabergu pobýval Jan Dobeš. Školou se na přelomu roku mihla i Emma Pecháčková, která ve Skotsku pobude až do června.

Budiž zkušenosti výše zmíněných impulsem pro další a další cesty PORGánů po světě. Jde o neocenitelnou zkušenost.

Radek Hlaváček / sexta

>> Student se ptá, vedení odpovídá

S novou redakcí přicházejí nové rubriky. Tuto starou pravdu potvrzuje fakt, že právě čtete úvodní odstavec nové rubriky „Student se ptá, vedení odpovídá“. Jak název naznačuje, v této sekci PORGazeenu se studenti mohou prostřednictvím naší redakce ptát vedení na věci, které je trápí. Studentstvo často volá po lepší komunikaci s ředitelem školy – a právě o zlepšení komunikace s vedením nám v této rubrice jde. Vaše ostré dotazy bude zodpovídat ředitel (našeho) PORGu, pan profesor Příbík. Takže pište své zvědavé dotazy na adresu porgazeen@gmail.com, popřípadě kurnas@porg.cz. Teď se už ale přesuňme k první várce studentských dotazů.

Klára Hutková: Proč se vedení rozhodlo dát povinně rok tělocviku lezení a tím způsobilo, že zájemci o lezení budou smět lézt méně a ti, kteří mají třeba závratě nebo se jim do toho nechce, budou mít rok tělocviku, který nemají rádi?

Václav Klíma: Jak si vysvětlujete, že v rodičovské anketě byly za slabinu PORGu označovány výuka fyziky a angličtiny?

Prof. Příbík: Smyslem vzdělání na střední škole je otvírat studentům okna k jednotlivým předmětům a dovednostem. Nejde jen o zábavu. Je logické, že když něco nezkusíte resp. neumíte, je velká pravděpodobnost, že vás to ani nebude bavit. Mimochodem, jaký myslíte, že je smysl lyžařských kurzů (sjezdový a běžecký výcvik)? Česká republika se díky zavedení lyžařských kurzů do koncepce vzdělání na ZŠ a SŠ řadí k jednomu ze států s nejvyšší lyžařskou gramotností.

Prof. Příbík: V anketě se „nespokojenost s výukou fyziky“ objevila 2x; což není statisticky nijak zásadní. Nicméně za každý podnět děkujeme. Co se týká angličtiny, tak „nespokojenost s výukou angličtiny“ byla rodiči uvedena 3x; což opět není nijak zásadní. Nicméně v příštím školním roce dojde k drobným personálním změnám; např. profesor Fantys rozšiřuje svůj úvazek z polovičního na plný.

>> Lyžák aneb Mlha, hory a Bauer

Již týden před odjezdem nám profesori slibovali výtečné sněhové podmínky na horách. Líčili bílé závěje a modrou oblohu tak poutavě, že nás ani nenapadlo vyhlédnout z okna naší meruňkové (rozuměj: odporné růžové) třídy do šedé a prázdné ulice, která se ona tvrzení snažila vyvrátit. O patro výš mezitím sekundáni poslouchali častá varování před naší třídou.

Sedm dní nám proklouzlo mezi prsty, najednou jsme se vyrojili z autobusu a naskládali zavazadla i sami sebe na zem před penzion. Byli jsme na místě.

Zvláštní je, jak dokáže jedna věc po roce působit úplně jiným dojmem. Možná jsem loni viděla vše tak černě jen proto, že jsem před lyžákem byla nemocná, takže jsem se tam dostala až na poslední tři dny. Z těch tří dnů se nakonec ale vyklubaly jen dva a po návratu do Prahy mne čekal další měsíc v posteli. Nejspíš za to ale mohu poděkovat především slizké břevce a blátu, které zbylo z tající, už tak dost skromné, loňské nadílky sněhu.

Od minulého roku se na Mísečkách mnoho nezměnilo. Stejná zůstala Jilemnická bouda, Lorencova zatáčka i chata Hořec. Jen bylo tentokrát všechno pokryto tlustou vrstvou sněhu. Abychom si bílé barvy neužili málo, přidala se k němu ještě neprostupná mlha. Pletla se nám pod nohy při běžkařských závodech, prala se s námi, když jsme se snažili about do lyžáků, otravovala nás jako nesmírně protivná bzučící moucha. Bílo nad hlavou i pod nohama nás pronásledovalo na každém kroku a spolehlivě nám vymývalo mozky.

Neplánovanou atrakcí se stal čerstvý vedoucí světového poháru Lukáš Bauer. Měl tu smůlu, že si pro svůj pobyt na horách vybral nesprávné místo v nesprávný čas. Hned při snídani byl zaskočen netrpělivým davem porgánů i studentů z Humpolce, kteří vztekle podupávali nohama a hlasitě se dožadovali podpisů. „Jé, já si dole nechal běžku. Myslíte, že mi podepíše ponožku?“ „Ale ne! To byla lihovka, že jo? Já zapomněl, že ta lyže je z půjčovny...“

Od té doby neměl ani na chvíli pokoj. Ani ten ananas jsme ho nenechali dožvýkat, chudáka. Pokusil se ukrýt ve svém pokoji, tam byl však již brzy polonahý dopaden prof. Bidlákovou a příručen zúčastnit se slavnostního ceremoniálu předávání diplomů vítězům běžeckého závodu. K jeho velké úlevě se paní profesorka rozhodla být velkorysá a dovolila mu se nejprve obléknout. A tak nám byly ceny předány nadšeným Lukášem Bauerem osobně. Jeho slova „Za kolik bych ujel pět kilometrů? Takhle směšný vzdálenosti neběhám, ale odhadem tak devět minut...“ všem přítomným podstatně zvedla náladu i sebevědomí.

Předposlední večer celým Mísečkám, stejně jako loni, vypadl proud. Jenže tehdy to bylo způsobeno orkánek Kyril, který nám tak i odpojil vodu a topení, utrl kus střechy a poslal nás o den dřív domů. Tentokrát jsme se příčinu výpadku proudu nedozvěděli. Zřejmě to tu patří k tradici...

Theodora Voráčková / tercie

>> Zpívání na schodech

BK: Na schodech vedoucích do vyššího patra, teď o Vánocích možná i do nebe, se pomalu shromažďují studenti. Přicházejí a zapadají do celku. Barvy se slévají a schody jsou plné. Průchod dolů či nahoru je nemožný, člověk by musel prorazit jednotlost, která by se rozprskla jako skleněná vánoční ozdoba hosená na dlaždice. A to přece nikdo nechce. Venku je mlha hustá jako mnou uháčkováná šála – tedy ne moc, ale uvnitř je teplo, šála není potřeba, vánoční nálada vystrkuje shon a všude je klid. Ovšem jen v duších, na schodech se vřava stupňuje. Sedíme a stojíme na stupíncích a s žaludky plnými cukroví z trhu předcházejícího koncert čekáme. Napětí z očekávání něčeho kouzelného je obrovské.

JH: Ale vždyť něco kouzelného už tu je. Copak nevidíš, že to nenápadné postrkování na schodech a sraz všech tříd je prostředí zcela nakloněné tvým oblíbeným mezitřídním vztahům? Meziřky v železném zábradlí schodiště jsou vymodelovány tak

kouzelně, že spojí tvůj netrpělivý pohled s očima fešného protějšku, aniž by ses o to musela jakkoliv přičinit. Pak už jen stačí nechat se unášet vánoční vlnou a kdo ví, kam až tě oceán nechá plout.

BK: Třeba z toho nic nebude. Vše ztroskotá.

JH: O tom bych silně pochyboval, obzvláště bude-li tvouj bárkou hlubokomyslná hudba sotva začínajícího koncertu. Ze sklepa pod vedením profesora Uhlíře hrdě kráčí na pomyslné jeviště sličné zpěvačky, na které se zpoza instrumentů zubí další hudebníci.

BK: A právě ty tvoje sličné zpěvačky dostávají prostor vzápětí potom, co mávne dirigent-profesor svojí kouzelnickou hůlkou. Vše se uklidní, první tóny se rozezní trřpytivým zvukem a k nim se s první koledou přidávají zpěvačky. „Maria, bez trní růžička...“ navozuje atmosféru hebkou, jako se nám zdá polštář po hektickém Štědrém dni, i tajemnou, jako je pro nás budoucnost v příštím roce. Všude, kam se člověk podívá, je jen tiché rozjímání.

JH: A právě tady přicházejí na řadu dlouhé pohledy i nesmělé úsměvy. Železným zábradlím vyznačené body se pomalu blíží ke svému přístavu, kde se chystají na vyplutí. Tóny hudby jsou jako štětečky pokládající na bílé plátno exotické barvy z krajiny za obzorem mizícího slunce.

BK: Jemné hlasy zpěvaček se slévají v jeden, Adam foukne na trubku a následuje rychlý rozlet, jako když pes vyleká hejno holubů sedících na krajíčku okoralého chleba. Dvojice očí odvažují kotvy a plují. Vpíjejí se do sebe, jako by se země přestala otáčet a čas přestal běžet.

JH: Přichází obrovský potlesk. Desítky rukou pleskají o sebe vytvářejíce zvuk plný obdivu, pokory a díky za tento odlitek umění. Zasloužený hřmot potlesku na setinu vteřinu jako by cukl rukou se štětce vybarvujícím mořskou hladinu, ale v druhé setině si to rychle rozmyslí. Jako nepotopitelné plavidlo začala teď působit zcela jiná síla a do míst, kam se bárka dostala, už přestal zvuk dávno doléhat.

BK: A to je škoda, protože ani neuslyší překrásnou koledu, kterou složily nejmladší ze všech sličných zpěvaček a právě jí začaly za velkého potlesku prezentovat. Jejich bárku jim ale může závidět každý z nás. Vlny srdcem rozproudeného moře jsou totiž vzdálenými bratrance někdejšího Edenu, který nám byl odebrán. A tak zatímco my ostatní si pochutnáváme na klidné skladbě, nachází se několik dvojic mimo přeplněné schodiště. Po potlesku nám pak profesor Uhlíř naděluje do jazzova vymalovanou koledu před rokem zesnulého rakouského skladatele.

JH: Uprostřed nekonečné modře je jazzové zachvění jen dalším vánkem, který popoženě loďku blíže mlžnému cíli. Pro celou školu na vánočním kouzlem posypaných schodech je však řídce využitým podnětem k zamyšlení. Zasněné zpěvačky klečí před svým dirigentem a čekají na svůj triumfální návrat ke slovu, jež jim právě vzala Martinova kytara, navrátilci z ciziny ruší teskným naříkáním, jiní napínají zrak i uši k pódiu a někteří jen tupě zírají na ručičku skoro zastavených hodin

BK: Naráz však zpěvačky vstávají a vracejí se do hry se svým opravdu největším triumfem. Narodil se Kristus pán. Vysoké tóny doléhají na okenní tabulky, které se jen zázrakem netřítí. K hlasům zpěvaček se zvolna přidávají studenti. Loďka jakoby byla

tímto kouzelným vírem unášena zase zpátky na břeh. Ztrácí ovladatelnost a s druhou slokou i vesla. Škola duní celou tou velkolepou nádherou, každý si příběh vyprávěný skladbou vykládá jinak, jen oni dva nijak. Tíše, níkým neopozorování, vystupují z plavidla. Svět už se nehoupe.

JH: Navštívenka do ráje lehounce vyprchává, ale jablko zůstává celé, a brána zpět je tedy ponechána otevřená. Sen skončil, rozplynul se jako naděje na přežití kapra v podvečer Kristova příchodu. Zpěv utichl. Koleda pomalu dozněla a tóny se opět zabarvily do jazzova. Hudba byla čistá, uhlazená jako balící papír před rozbalením toho, co skrýval.

BK: Najednou čaroděj v červené košili i v čele toho všeho máchl rukama a vykouzlil ticho. Tóny už nebyly barevné ani jazzové, zely bělotou. Klid byl vystřídán obrovským potleskem. Úklona a úsměvy byly pro šťastlivce kotvištěm loďek, pro ostatní překrásným obrázkem zarámovaným v otřásajícím se schodišti. Zmatek a tlačence. Spěch a stres. Pohoda a klid. Studenti pomalu odcházeli do svých tříd, páry očí se ztrácely samy sobě. Doufáme ale, že se po Novém roce zase najdou. Vyplují na další plavbu směrem k rajským ostrovům, kde už zůstanou, ničím nerušení.

**Bětko Kovandová / tercie
Jakub Hankiewicz / septima**

>> Co ty na to?

Zdravím, studentko/studente, jsem nová rubrika! „Co ty na to?“ jméno mé, zároveň moje charakteristika. Ano, zajímá mě právě tvůj názor na dění ve škole! Máš-li tvořivé sklony, neváhej, sedni a napiš článek, jistě se zde bude vyjímát. Ovšem stačí-li ti jasně, krátce, výstižně vyjádřit vlastní názor, určitě u tebe vejdu v oblibu. V každém čísle najdeš právě na tomto místě téma žádající si tvůj názor. Až stvoříš pár vět vystihujících, jak smýšlíš, pošleš to na známou adresu: porgazeen@gmail.com a sečkáš do vydání dalšího čísla, kde si budeš moci přečíst nejzajímavější názory. Tak neváhej a sděl nám, co si myslíš! Téma oznámíme v dostatečném předstihu před vydáním dalšího Porgazeenu.

Již na úvod tady mám názory některých z vás, kteří se vyjádřili k plánu postavit **altán na naší zahradě**:

Jestli bude na zahradě altán, tak to už se tam rovnou mohla postavit nějaká další prostora PORGu. Copak se vám chudinka zahrada zdá tak velká?! **Jana Havláková**

Jsem rád, že má ve škole vzniknout další místo, kde lze s komfortem trávit mnohé volné hodiny, které tam čekáme. Nechme se příjemně překvapit. **Metoděj Bohuněk**

Altán by na zahradě zabíral místo:-(Je k ničemu – sedět se dá i na trávě, ne? Peníze by se daly využít jinak. Třeba by se daly sehnat lavičky, které by se daly vyndávat a zandávat. Aby tam lidi mohli hrát nekontaktní hry nebo aby byli vevnitř když prší. Nemyslím, že si někdo půjde sednout do altánu, když bude nějaký slejvák. **Klára Křestánová**

Myslím, že postavení altánu na zahradě je dobrý nápad, zahrada je teď prakticky nepoužitelná a sezení na našich studených schodech je, obzvláště v jarních měsících, dosti nepříjemné. Místo pro posezení se na zahradu podle mě hodí, už proto, že tam nic jiného nemůžeme dělat. **Jakub Kurnas**

Altán sám o sobě není špatný, kdyby tam už byl. Ale peníze, které by za něj škola dala, by podle mě šly využít líp, navíc se mi nelíbí, že by se investovalo tolik do pozemku, který patří Praze 8. Jestli chce škola „vyhnat“ studenty na zahradu, což je skvělý nápad, stačí nechávat odemčenou branku do zahrady. Ať můžeme vcházet i tamtudy (protože nemáme hodiny v pavilonu, přes zahradu nechodím a zapomínám, že ji vůbec máme). A znovupovolení kontaktních her by taky bylo příjemné. Upřímně si myslím, že chytání létajícího talíře nebo slepá bába jsou stejně riskantní jako úprk ze schodů na hodinu nebo cesta na Koráb...:) **Klára Hutková**

Myslím, že mít altán na zahradě by bylo příjemné. Nebo by to přinejmenším nemohlo ničemu uškodit:). Je mi naší zahrady až líto, jak je pořád liduprázdná. (Samozřejmě pokud se zrovna neučí v pavilonu, jenže to chce stejně každý být jen co nejrychleji uvnitř a po hodině zase jako první zpět ve škole.) **Theodora Voráčková**

Dle mého názoru není využití milionů, které naše škola dostala, na výstavbu altánu dobrým řešením. Myslím si, že by nám altán nepřinesl sebemenší užitek. Míst na odpočinek je ve škole dostatek. Křesla před sborovnou, křesla na konci horní chodby, čajovna, zahrada... proč k tomu všemu altán, navíc za několik milionů? Mám takový pocit, že hlavní důvod výstavby altánu je ten, aby na internetových stránkách v seznamu předností školy mohlo být napsáno: „Máme altán.“ Zkrátka že to má být záležitost propagandy. Ale k čemu to bude dobré? Propagandistický seznam na internetových stránkách PORGu se prodlouží o jeden bod. Přitom tak obrovská suma peněz se dá využít na celou řadu věcí, které budou užitečnější než altán. Například koupení a oprava staré far(m)y, jak navrhl profesor Roleček, nebo i jiné záležitosti.

Část peněz by se mohla rozdělit mezi malé fondy, ze kterých by mohly čerpat jednotlivé třídy, pokud by podaly smysluplný návrh na využití peněz a svůj závazek by také dodržely. Škola by také mohla poskytnout dotace vnitroporgánským institucím, jako je třeba čajovna. Mohlo by jít více peněz na nákup nových filmů atd.

S částí peněz by se mohlo udělat něco podobného, jako byla „akce sto tisíc“. Zkrátka z řad studentů by se udělal výbor, který by pak spolu s vybranými zástupci školy rozhodl o využití nějaké určité sumy, která by se z těch deseti milionů pro tyto účely oddělila.

Část peněz by také mohla snížit zvyšování školného. Škola získává sponzorským darem miliony a zároveň se zvyšuje školné. To zní nelogicky. Proč neustále zvyšovat školné, když škola má peněz dost?

Část peněz by se také měla dát stranou a nechat na horší časy. Není třeba všechny peníze hned utratit. Peníze se mohou v budoucnu hodit. A když je utratíme teď za zbytečný altán, co si počneme, až bude potřeba zaplatit něco potřebného? **Dominik Obruča**

stavělo se...

Jak známo, rekonstrukce na naší staré libeňské škole jsou posledním rokem diskutovaným a zároveň trochu ožehavým tématem. Názory se totiž různí – mezi studenty a vedením, mezi profesory a v rámci studentů samotných také. Nejvíce jsem slyšela své spolužáky probírat, zda je vůbec nutno budovu, ve které se naše škola nachází, tolik modernizovat.

Zeptala jsem se ředitele PORGu Václava Klause, proč se vedení rozhodlo o prázdninách před školním rokem 2006/2007 předělat celou podlahu v přízemí a rok nato ve sklepení a koupit nové, velké barevné skříňky. Pan ředitel okamžitě odpověděl, že celá spodní část školy byla temná (proto také půl roku před přestavbou podlahy koupili výrazná, nazelenalá světla), podlaha i skříňky že byly staré a zašlé. Nová světla mají za úkol udělat interiér budovy důstojnější. Co se týče studentských spekulací o tom, kdo to vlastně celé spískal nebo kolik z toho platili naši rodiče, ptala jsem se také. Podlahu financovala Praha 8, jíž budova patří, a zároveň určila jen omezený výběr dlaždic, z nichž jedny teď vidáme pět dní v týdnu. Světla dodala firma Philips jako sponzorský dar. Skříňky si platila škola a navrhoval je ing. Stránský, tatínek Marianny Stránské, která odmaturovala předminulý rok.

Co nedávné rekonstrukce spojuje je to, jak studentstvo zaskočily. Je jasné, že v běžné škole by nikoho nenapadlo starat se o to, jakou barvu má koberec nebo jak je velké okno. Ale taková „běžná“ škola je založená na méně osobním principu než PORG. Jedním z nejvýraznějších pozitiv našeho gymnázia je, samozřejmě, to, že je nás tak málo, že se známe navzájem a že se nejen o sebe, ale i o školu jako takovou zajímáme víc, než je běžné. Čajovna, knihovna, Porgazeen, Echo, nově PORG TV

(malá propagace mých spolužáků), jsou výsledkem zájmu studentů i profesorů. Z toho ale jasně plyne porgánský pocit, že mají do všeho co kecat. A i přes to, že podle vedení byly návrhy na změny vyvěšené na webových stránkách, kde jsme se k nim mohli vyjádřit, letos i vloni v září stáli mnozí porgáni i s rodiči a udiveně se koukali, kde že je jejich stará podlaha, proč je všechno najednou tak barevné, jakože skříňky zabírají místo obvyklé jedné stěny celou chodbu a kam se poděly výkresy, které dříve na chodbě visely a teď už se tam nevešly. Ptala jsem se ředitele Klause a návrhy prý na internetu opravdu byly, ale z lidí, kterých jsem se namátkou ptala, o nich věděl pouze jeden. Ať už je to naše chyba, že tolik neprohlížíme stránky, nebo vedení, které to neumístilo dost viditelně, chtěla bych poprosit, zda by další změny nešlo dávat nám všem víc na vědomí. Na e-mail a na nástěnky se určitě kouká většina lidí.

I pokud bychom na těchto plánovaných úpravách nemohli nic moc změnit (nebo nechtěli – třeba rekonstrukce laborky šla mimo mě, protože jako kvintánka už ji téměř nevyužiji), byl by to vstřícný krok a zdá se mi, že to víc odpovídá charakteru libeňského PORGu. Nenapadá mě nic, v čem by to mělo být na škodu, a určitě by se spousta lidí uklidnila a přestala se vztekat, že přijdou do školy a připadají si jako u ufounů, protože je všude zelenobílé světlo, dvojnásobně silné než den (a celé roky) předtím. Například návrh prof. Příbika, abychom vymysleli využití pro sklepní chodbu, byl přesně takovou snahou vyjít nám studentům vstříc, a i když přiznávám, že mě samotnou nic nenapadlo, mělo to v mém okolí pozitivní ohlas stejně tak, jako výsledný návrh prof. Reischigové – GAUČ. A i kdybychom nic použitelného nevy-

mysleli, tak to vedení může nakonec udělat po svém tak jako tak.

Na závěr bych ráda zmínila akci mých dvou spolužaček, která k jejich smutku nebyla skoro nikým zaregistrována. Nepříjemně překvapené novými skříňkami je celé polepily novinami. Schované na záchodech jeden večer (ještě ke všemu tehdy byla porada) počkaly do vyprázdnění školy a všechny barevné skříňky překryly černobílým denním tiskem, pečlivě nastříhaným večery před tím. Druhý den celý výsledek vidělo pár příchozích oktávánů, spěchajících na nultou, a pan Bočan s ředitelem, kteří vše zlikvidovali dřív, než jsem přišla do školy. Když jsem se ptala ředitele, jak si to vykládá, řekl, že prý jako studentskou recesi a tím, že nic nepoškodili, vše skončilo dobře. Tedy holky dostaly jen ředitelské důtky.

Jistě, recese tady vždycky byla a bude, ale myslím si, že pokud by s námi vedení víc komunikovalo, mohla by být nasměrována jinam. Stejně jako nám vyšli všichni vstříc s čajovnou – byla nám koupěna nová lednice, varná konvice, oslnivá světla jsme hned ztlumili šátky a i přes osudnou zapomenutou směs nepořádku v Den otevřených dveří na Nový PORG všechno dobře funguje a shora je tolerována naše výzdoba, vybavení, hudba o přestávkách aj. –, podobné by to mohlo být (v rámci možností) i se zbytkem školy. My čajovnici se snažíme dodržovat pravidla. Když to neuděláme, může nám být všechno zakázáno, a pořád to vyjde pozitivněji, než kdyby se to nikdy nepovolilo, a my se pak můžeme soustředit na zdobení stěn, vaření čaje nebo využití sklepení místo vymyšlení „recesi“, které mají říct, že nesouhlasíme s něčím, co už stejně dávno nejde změnit.

... bude se stavět

Na PORGu se v posledních měsících objevuje mezi studenty čím dál tím víc drbů, které nastiňují vskutku katastrofické scénáře přestavby naší školy. Do naší školy (lépe řečeno společnosti) přiteklo velké množství peněz a to samozřejmě vyvolalo vlnu spekulací o tom, co se s nimi udělá. Po přestavbách sklepení, pánských toalet a pavilonu se začalo špítat, že by se mělo přestavovat i první patro naší školy. Tato fáze, ačkoli nepodložená, byla natolik alarmující, že jsme se rozhodli posvětit si na nastávající přestavby na PORGu. A koho jiného jsme se mohli zeptat než pana profesora Příbík.

Líbí se Vám nová přestavba sklepa a přízemí?

ANO 28 (30 %)

NE 65 (70 %)

Pan profesor byl velice ochotný a vstřícný a brzy poté, co jsem ho poprosil o zodpovězení několika otázek, se se mnou sešel, za což mu děkuji. Dozvěděl jsem se od něj, že PORG doopravdy čekají, aspoň co se školní budovy týká, změny. Změny by neměly být nikterak drastické a troufám si tvrdit, že by mohly být dokonce prospěšné a studenty oceněné.

První změna se týká přestavby dámských toalet. Jemnější část studentstva se po prázdninách dočká stejně „pocty“, jakou si vysloužila část druhá. Jelikož ženské záchody nenavštěvují příliš často, nemohu posoudit, zdali je tato oprava potřebná, když si ale vzpomenu na to, jak fungo-

valy naše staré pánské záchody před záchodovou přestavbou, a pokud budu předpokládat, že ženské toalety na tom jsou podobně, dovoluji si tvrdit, že dámským toaletám oprava zcela jistě prospěje.

Druhá změna je o něco výhledovější než ta první: postavení altánku nu zahradě. Tento projekt by měl zvýšit využívání zahrady, ve které se po zákazu hraní her nic moc nedá dělat, zpříjemnit studentům čekání na hodiny v pavilonu a ještě trochu přikrášlit naši zelenou zahrádku – strom byl povalen neomalým orkánem, takže myslím, že altánek by se k vyplnění uvolněného místa hodil...

Třetí a pro studenty poslední důležitá přestavba by se měla týkat knihovny. Studenti od kvinty do oktávy mají v rozvrhu kvůli novému systému výuky angličtiny velké mezery a podle profesora Příbík nemají kde ve škole trávit svůj volný čas (proto také výčepní v okolních krčmách mají stále úsměv na tváři...).

Z toho důvodu vedení plánuje reorganizaci knihovny – dokoupení tří pracovních stolů s počítači, vyřazení nezajímavých titulů z nabídky knihovny, zútlunění prostoru, rozšíření DVD nabídky filmů... Knihovna by neměla zmizet, pouze se trochu pozměnit.

Poslední plánovanou změnou je přestavba bývalého školníkovy bytu (ten se ukrývá za velkými žlutými dveřmi, které každé ráno vidáte hned poté, co vejdete do školy) v tichou pracovnu pro profesory, kteří potřebují chvíli klidu. Sborovna je poměrně rušné místo a věřím, že soustředit se tam na nějakou práci může být o přestávkách docela složité. Vzhledem k tomu, že školníkův byt je velkou, prakticky nevyužitou plochou, je docela pochopitelné, že s ním vedení chce něco udělat a nějak ho upotřebit.

Abych nepsal pouze o tom, co se opravovat bude, přeju také k něčemu, co se přestavovat nebude. Přestavovat se nebude první patro (tedy patro se sborovnou a většinou tříd) – pan profesor Příbík řekl, že neví o žádných úpravách, které by se tam měly vykonat. Žádná další výměna podlahy tedy zdá se nebude, a tak si aspoň ve vrchním patře našeho gymnázia nebudeme v příštích letech připadat jako ve školce, respektive v márnici. Dále se nebude přestavovat půda, jelikož vložení tolika peněz do budovy, kterou PORG nevlastní, by bylo problematické a riskantní.

Souhlasili byste s přestavbou (ve stejném stylu jako je změněno přízemí) prvního patra?

ANO: 7 (7 %)

NE: 91 (93 %)

To jsou tedy plánované přestavby na naší škole. Fámy tentokrát nebyly pravdivé, katastrofické scénáře by se neměly vyplnit – podlaha v prvním patře zůstane taková, jaká je. Dámy se dočkají opravy toalet, starší gymnazisti dalšího příjemného místa, kde by si mohli na PORGu posedět (prvním příjemným místem nemyslím nic jiného než čajovnu), zamilované páry si budou moci vychutnávat společné chvíle v romantickém altánku na zahradě, profesori budou mít místo, kde si odpočinou od únavných a krvežíznivých studentů... Není to krásný výhled? Můžeme jen doufat, že se vedení školy podaří tyto projekty zrealizovat co nejdříve.

Jakub Kurnas / kvarta

>> English on PORG – where there is a will there is a way

system výuky anglického jazyka po dva roky
vzbuzuje rozdílné emoce

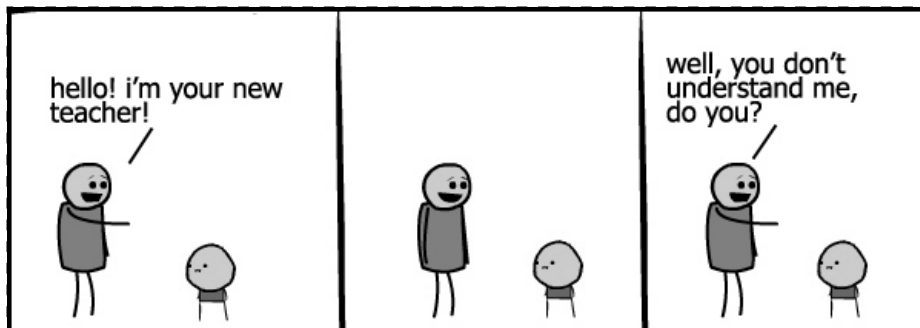
Vzhled přizemí, sto miliónů, hranice průměrného prospěchu... Takto bych mohl pokračovat donekonečna. Naše škola je doslova proycena kontroverzními tématy, která volají po zevrubnějším rozboru. Na Echu se před několika měsíci mihlo jedno z těch témat, která rozdělují studentstvo na dva nesmiřitelné tábory. Výuka angličtiny se na PORGu již delší dobu otrásá v základech. Tak jako se na středověkých koncích zuřivě řešila otázka volby mezi papalísmem a konciliarismem (na detaily nechť se neznalí obrátí na profesora Arnota), se i po několik posledních let na půdě PORGu rozebírá problematika rodilých mluvčích a s tím spojené rozdělení téměř stovky studentů na skupiny podle výkonnosti.

Pojďme si nejprve shrnout celkovou situaci. Na Prvním obnoveném reálném gymnáziu se angličtina vyučuje dvěma způsoby. Nižší ročníky (tedy od primy do kvarty) jsou v každé třídě rozděleny na dvě skupiny, které velice hrubě kopírují hranici mezi pokročilejšími a méně znalými žáky. Od kvinty výše se studenti učí v sedmi skupinách bez ohledu na ročník. Rozřazení do skupin jsou vždy na konci roku podle dosaženého výsledku ve velkém testu. Lektori mohou s „okrají“ skupin hýbat, podle aktivity v hodině může být student dodatečně obdarován body, ale zároveň mu mohou být také strženy.

Od září roku 2006 na naší škole učila rodilá Američanka Melissa Cain, zároveň se nám při hodinách zeměpisu věnoval i Brian Mullin. Škola však na jaře 2007 oznámila, že rodilé mluvčí z výuky vyřadí a brímě převzou čeští profesori.

Změna netěší

Parafráze Ciceronova výroku přesně vystihuje problém, který ve škole vře. Překvapivá a svěží letní změna ve financích našeho gymnázia otevřela cestu k angažování Frances Milsom, pětadvacetileté absolventky Oxfordu, která měla na škole převzít otež po

Melisse Cain. Škola tak ve věci rodilých mluvčích opět otočila o sto osmdesát stupňů.

V září se navíc ukazuje, že změny nepostihly jenom personální složení, ale i systém výuky. Škola oslavila rok od velkého „skupinového“ třesku, když se s fejetonem ozvala Nora Behová (letošní kvarta) a upozornila na skutečnost, že rodilí mluvčí jsou na nižší gymnázium z výuky naprosto vynecháni, zatímco třídy zařazené do systému skupin mají možnost s nimi jednou týdně konverzovat. A to je kámen úrazu.

Názor jdoucí (nejen) z kvartánské učebny, shrnul pro PORGazeen poněkud ostrým způsobem David Čajčík. Ve stanovisku, které mám pro tvorbu článku k dispozici, se opírá především o loňský výrok pana ředitele Klause, že „čeští učitelé nemají, dle výsledků PORGánských testů, o nic horší kvalitu než rodilí mluvčí“.

Cituji zmíněný Davidův text: „Pokud jsou čeští učitelé stejně kvalitní jako rodilí mluvčí, proč je jedna z hlavních předností Nového PORGu výuka angličtiny výhradně rodilými mluvčími, od první třídy po maturitu? Kdyby byli čeští učitelé opravdu na stejné úrovni jako rodilí mluvčí, tak by anglické školy v Praze neutrácely za drahé Američany, Angličany atd., ale spokojily by se s Pražáky, Ostraváky a Pardubičáky.“

Před nedávnem jsem na chodbě s kýmsi rozebíral vztah nás, starých PORGánů, s NovoPORGány. Jedna z nejhorších lidských vlastností je závist. V statemen-

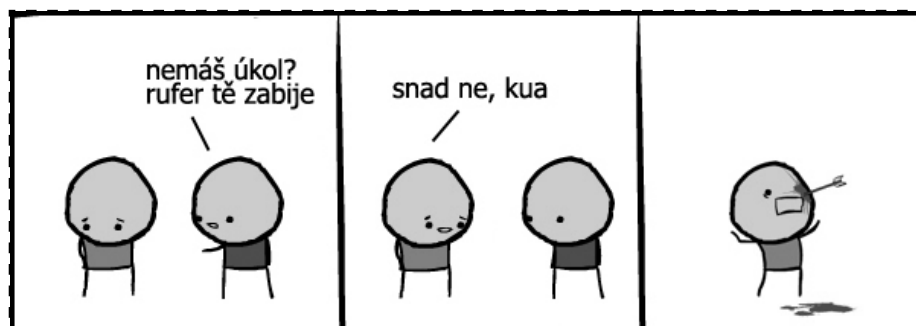
tu kvartánskému disentu se až příliš často operuje s předpokladem, že si zasloužíme to samé, co mají ti v Krči, a že je nefér, abychom měli horší podmínky. Jestliže má libeňský domeček v novém prostředí přežít, musí si udržet originalitu, studenti si musí uvědomit, že se obě školy liší.

Nelze ponechat stranou ani otázku, zda se rodilí mluvčí pro mladší ročníky hodí. Podle některých studentů není plně pokrytí výuky u mladších studentů profesorem ze zahraničí úplně šťastným řešením. Ať chceme, nebo ne, musíme si přiznat, že základy gramatiky nejlépe naučí český profesor. Dům jen těžko postavíme pouze na hlíně, základy jsou stejně důležité jako střecha. Pokud však jde o opravdové použití jazyka, konfrontace s rodilým mluvčím je nenahraditelná.

Není rodilý mluvčí jako rodilý mluvčí

Další problém nastává u starších ročníků, které se postupně dostanou do nejlepších skupin, tedy do áčka a běčka. Soustředí se především na dosažení certifikátu CAE.

„Přijde mi zbytečné, aby mě jednu hodinu týdně učil, vystudovaný rodilý mluvčí, který mě toho za větší peníze naučí daleko méně než ti předchozí. Dotace těchto hodin z nich dělá naprosto kontraproduktivních pětáctýřet minut, během kterých se nic nenaučím,“ říká Jan Hospodka z letošní sexty. Počet hodin angličtiny je v současné chvíli skutečně na žalostné úrovni. V době, kdy je angličtina více než kdykoliv předtím absolutním základem, se na PORGu učí pouze tři hodiny týdně ve skupinách, čtyři v sekundě a tercii a plných pět v primě. Skupinový systém je nyní navíc rozdělen mezi dva profesory (ve skupinách v současné době vyučují čeští profesori Petr Fantys, Petr Rufer a Jindra Glogrová), takže je nutné mluvit pouze o dvou hodinách týdně s českým profesorem a jedné konverzační s Frances Milsom. Méně času na gramatiku s sebou nese rychlejší tempo, které ve spojení s rozpačitě zpracovanými rozřazovacími

testy na konci roku mohou studentovi angličtinu téměř znechutit. Nedostačující dotace hodin angličtiny je podle všeho způsobena principem „něco za něco“ – naše škola má široké spektrum volitelných seminářů (mezi kterými nalezneme i přípravu na mezinárodní certifikáty) a například dějepis i v septimě a oktávě.

„Bylo by logické, aby skupiny A a B měly pouze rodilého mluvčího,“ říká Petr Fantys, který v současné době na PORGu vyučuje ve skupinách D, F a G. „Letošní systém je takový pokus, v příštích letech se to bude modifikovat a zlepšovat. Výsledky ukázaly, že rodilý mluvčí působí na každého jinak, mnozí studenti se opravdu zlepšili, někdo se vůbec nehýbe. Podle mého názoru jsou důležité obě složky, jak gramatika, tak konverzace.“

Co se týče nižšího gymnázia, je podle něj nutné navrátit konverzaci s rodilým Angličanem či Američanem do osnovy alespoň na jednu hodinu týdně.

„Je velmi složité sehnat velmi dobrého a promovaného člověka a zaplatit ho,“ přemítá během rozhovoru Petr Fantys. Zkušený pedagog, který by zároveň pocházel z anglofonní části světa, by dokázal zabít dvě mouchy jednou ranou. Studenti v nejvyšších skupinách by se učili

kromě konverzace i gramatiku, uspěli by proto u zkoušek CAE s daleko větší rezervou. Nižší gympl by kromě konverzace doplňoval i základy gramatiky, a platnost by tak ztratil argument o tom, že například tercie není na tlachání v angličtině připravena.

Světlá budoucnost selekce

Studenti si často stěžují i na neobjektivnost a nedokonalost rozřazovacích testů, které již tento rok oslaví své třetí narozeniny. Obrovské archy papíru, na kterých jsou v červnu vypsány celkové výsledky, občas zklamou sebevědomé studenty a naopak překvapí méně zdatné.

„Test o několika málo položkách nemá dostatečnou vypovídací hodnotu,“ upozornil Šebestián Kroupa, který tento rok studuje ve skupině D.

„Studenty je třeba rozřadit na základě hlubšího vyhodnocení jejich znalostí. Ty se prokážou jedině díky delším testům, pohovorům a poslechům mluvené angličtiny. Pokud student stráví rok ve skupině, která naprosto neodpovídá jeho pokročilosti v jazyce, může se stát, že to bude doslova zabítý rok.“

Petr Fantys však neklade vinu novému systému. Podle něj je každý test zavádějící a ve své podstatě neobjektivní.

„Co se týče rozřazování studentů, bylo by samozřejmě sofistikovanější a spravedlivější je třídit na základě pohovorů, případně poslechů. V první fázi jsme se snažili tam zohlednit mluvenou angličtinu, příliš se nám to ale nevyplatilo. Netvrdím, že je to celé ideální systém, ale musím říct, že ve skupinách, které učím, to rozdělení docela funguje.“

Škola se neustále ubírá kupředu. Pokud se podaří vychytat jednak menší mušky (rozřazovací testy), ale zároveň i ta velká sarančata (rodilí mluvčí), bude na PORGu navštěvování hodin angličtiny rájem. Tak snad se alespoň v té oktávě dočkám...

Radek Hlaváček / sexta

Máte co dodat k tématu? Neváhejte a zašlete svůj názor na fórum Echa, které se nachází na adrese

<http://forum.bonusweb.cz/echo>.

>> Kodex pořádku ve třídách

Bez většího zájmu studentů se na ŠVP v Jetřichovicích sešli zástupci tříd, kteří diskutovali na téma Kodex pořádku ve třídách. Moderátorem večera byl pan profesor Příbík, jenž se, samozřejmě, do debaty zapojoval také jako „zástupce“ vedení. Rozhodl jsem se napsat aspoň krátký článek o tomto jednání a souvislostech, kvůli kterým k setkání došlo, protože se mi jistá část PORGánů zdá značně neinformovaná.

Proč vlastně k této diskusi došlo? Zhruba v polovině loňského školního roku byl na naší škole zaveden Kodex pořádku ve třídách. Kodex nebyl požadován studenty, iniciativu k jeho vzniku dalo vedení. Jelikož však někteří studenti nesouhlasili s obsahem kodexu, prof. Příbík je vyzval, aby v rámci tříd sepsali kodexy vlastní. Z těchto několika studentských návrhů vykristalizovala společná studentská verze právě na diskusi v Jetřichovicích.

Nyní přistoupím k setkání samotnému. Moderátor Příbík nejdříve nechal studenty přečíst jejich návrhy a poté následovala diskuse. Studenti diskutovali o tom, co by měl kodex obsahovat, atd. Logic-kým vyústěním této debaty byl dotaz na prof. Příbík, proč vlastně vedení takovýto kodex vydalo, když i bez něj dokázali studenti fungovat pěknou řádku let beze větších potíží. Ředitel Příbík odpověděl, že sice PORG fungoval, aspoň co se týče pořádku, pro PORGány dobře, ale když se o naší škole bavil se svými přáteli, tak se dozvěděl, že jim

případá, že na naší škole je „strašný binec“, a právě proto vznikl Kodex pořádku. Po zodpovězení tohoto dotazu se debata čím dál tím víc konkretizovala, nakonec se studenti domluvili, že určí jakýsi mechanismus, podle kterého se bude výzdoba ve třídách schvalovat. Mechanismus měl fungovat tak, že výzdobu ve třídě schvaluje třídní profesor, který neposuzuje estetický vzhled výzdoby. Pokud výzdobu zamítne, musí třídu vysvětlit svoje stanovisko. Dále se třídní profesor zodpovídá vedení, které může, po diskusi se studenty, také výzdobu zamítnout. Pan moderátor Příbík, když jsme se chystali návrh podepsat, namítl, že neuvádíme žádné konkrétní body, jaká by výzdoba neměla být, což se mu nezdálo dobré, jelikož pokud by prý přišel nový profesor, neměl by se podle čeho v otázce pořádku orientovat. Proto se na další schůzi dohodly jednotlivé body, kterými se musí třídní profesor řídit.

Tento kodex byl schválen studenty a je nyní Studentským kodexem pořádku. Jak ale nejmenovaný profesor velice správně poznamenal, k čemu je kodex na škole, kde jak profesori, tak studenti jsou na jisté úrovni a kde by neměl být problém věc vyřešit jaksi ústně, po dobrém. Právě tohohle si na PORGu cením asi nejvíc: vedení nemusí zakazovat a přikazovat jednoduché věci studentům, protože studenti dokážou pochopit, že některá pravidla je potřeba dodržet, a hádat se o to, jaká je únosná hladina nepořádku

a kdy už se bordel tolerovat nedá, žactvu připadá dětinské a hloupé. A jaký je důvod toho, aby měli profesori někde napsáno, že nebezpečné a nehygienické věci ve třídě být nemohou? Všichni naši studenti mají dostatek vlastního rozumu na to, aby mohli takovéto věci sami odpovědně posoudit. A právě to, že profesori a studenti spolu dokáží vycházet bez jaksi konkrétnějších pravidel, mi přijde na PORGu to nejlepší. Konec konců, když odbočím od kodexu, i nepochopitelné přísnější pravidla o pozdních příchodech dává tušit, že naše škola se, s novým vedením v čele, vydává o něco jiným směrem, než jak tomu bylo dosud. Vždyť PORG se chlubí tím, že ke studentům přistupuje osobitě, studenti nejsou masa, ale skupina jednotlivců. Co si pak může říct student, který každý den dojíždí z Kladna, když dostane pozdní příchod za to, že vlak měl zpoždění? Není PORG malý i proto, aby se na něm dala udržovat co nejspravedlivější atmosféra? Ono je nakonec jedno, že nějaké přísnější bylo ustanoveno, student si vždycky najde cestu, jak pravidlo obejít, Kodex pořádku se stejně nebude nikdy dodržovat doslova. Spíš s tím, že takováto nadbytečná pravidla u nás vznikají, se nedokážu úplně ztotožnit. Nevidím k tomu žádný důvod.

Jakub Kurnas / kvarta

Klaus Loupe od špičky, Přibík od štopky!

Představte si banán. Je žlutý, zahnutý, na jednom konci má dlouhou štopku a na druhém černého „bubáka“. Když se takový banán oloupe a sní, je velmi chutný. Ale zde narážíme na problém: jak takový banán oloupat? Pomineme-li zanedbatelné procento lidí, které loupe banán odprostředka nebo ho konzumuje i se šlupkou anebo banány vůbec nejí, dělí se lidé na dvě skupiny: na ty, co loupou od štopky a na ty, co loupou od špičky alias bubáka. Zkuste někdy v jakémkoliv kolektivu tento problém zmínit a dozajista se rozvine velmi vášnivá diskuse, která může přerůst dokonce až ve velmi neúprosnou hádku, při které na jedné i druhé straně padá spousta argumentů od těch logických až po ty nejnemyslnější.

A jak je tomu vlastně na PORGu? Udělali jsme velkou anketu, ve které jsme se ptali jak PORGánů, tak profesorů. A jak to dopadlo?

Správná cesta je v životě jen jedna

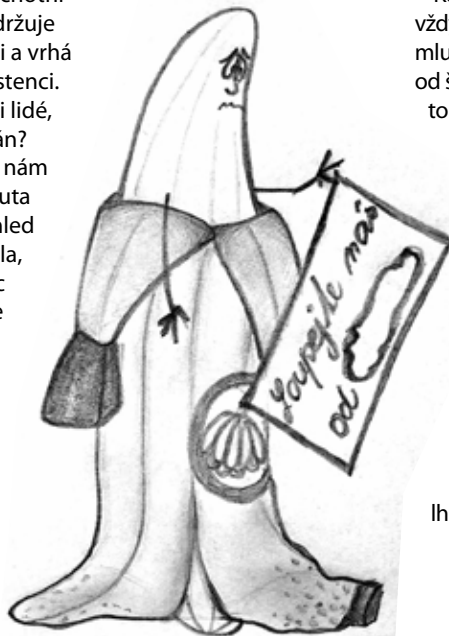
Jistě jste nejednou přemýšleli, proč se vám věci nedaří, zoufali nad skutečností, že nejste v ničem tak dobří, jak byste chtěli, a marně se snažili dopátrat důvodu. Ale zamýšleli jste se někdy nad tak důležitým aspektem, jakým je loupání banánu? Stačí si prohlédnout ty šťastnější z lidí, kteří chodí kolem nás a vyznažuje z nich aura spokojenosti. Jistě, cestu k vnitřní vyrovnanosti hledají lidé odnepaměti, ale jen některým se konečně podařilo zjistit, že vše záleží na tom, jak loupete banán.

Nejprve si musíme ujasnit terminologii. Díváme-li se na banán tak, jak visí ze stromu, zjistíme, že nahoře je štopka. Proto se tato část označuje také jako vršek, na rozdíl od části s bubákem, kde byl dříve květ – to je spodek, jinak také špička. Není třeba dlouho bádát a je nám hned jasné, že funkce štopky jako pojítka banánu se stromem je pouze vnější a povrchová záležitost, hlavní důvod, proč tam štopka je, je snadná konzumace banánu. Ona je mezi banánem a stromem, jí máme také začít. Štopku jednou rukou chytíme (druhou držíme banán za spodní část) a zlomíme. Pak už pouze elegantním, plynulým pohybem sloupneme kus šlupky stáhnutím štopky dolů, zbylá šlupka jde pak sundat jako po másle.

Je třeba uvědomit si, že postupujeme-li jinak, stavíme se proti úmyslům přírody, a každý rozumný člověk vám řekne, že to se nevyplácí. (Pokud loupete od bubáka, samozřejmě to zatím nemůžete pochopit, protože jste se ještě nedostali ve vnitřním vývoji dost daleko na takové úvahy.) Další postup je jasný – banán sníme a ve šlupce necháme pouze ten nechutný hořký černý konec, který spolu s ní vyhodíme do koše (popř. hodíme pod nohy těm, co špatně loupou). Ušetříme si tím nejen kousky banánu za nehty, které se tam jistě dostanou, pokud se pomocí nich snažíme dostat do banánu od spodu, ale také je za nás vyřešen problém již zmíněného hořkého konce, který na nás kouká po dobytí se do banánu ze spodní strany.

Je třeba ujasnit si, zda jsme ochotní tolerovat tento nešvar, který udržuje lidský vývoj v neustálé stagnaci a vrhá špatné světlo na celou naši existenci. Je možné, aby nás ve škole učili lidé, kteří neoloupou rozumně banán? Smějí naši rodiče dopustit, aby nám byla základní výchova poskytnuta takovými jedinci? Na první pohled by se zdálo, že situace se zlepšila, jelikož Přibík tuto důležitou věc chytil za správný konec a loupe od štopky, ale má vůbec cenu se tím zabývat, když spadáme pod organizaci, jejíž ředitel si vrývá do nehtů černé kusy banánu ve snaze dostat se k němu z té špatné části?

Klára Hutková / kvinta

Za štopku se přece banán drží!

Jdu do samoobsluhy a kupuji si banán. Dojdu k pokladně, zaplatím a venku si ho oloupu a sním. A jak ho oloupu?

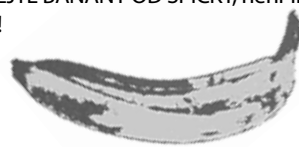
Pokud ho oloupu od štopky, vyskytne se hned na začátku problém: jak štopku zlomím, aniž bych tím banán rozmačkal na kaši? Když se mi to konečně povede, je zde okamžitě další otázka: za co banán chytit, když jsem štopku hloupě odloupl? Nezbyvá mi nic jiného než ho uchopit za jeho samotné tělo a matlat si ruce tím hnusem, co se nachází na druhé straně banánu u bubáka. Ve chvíli, kdy už jsem skoro na konci banánu, stojím před velice těžkým rozhodnutím. U bubáka se totiž nachází takový ten černý maglajz, který není zrovna moc dobrý a je takový hnusný, mazlavý. A já se musím rozhodnout, zdali ho tam mám ponechat i s pěkným kouskem naprosto úžasného a chutného banánu, nebo ho naopak s tímto kusem i sníst, čímž si poslední sousto naprosto zkazím.

Pokud ale oloupu banán od bubáka, tento černý hnus s bubákem tak akorát odloupnu a mohu si vychutnat banán úplně celý, bez poskvrny. Navíc ho mám za co chytit – každému logicky uvažujícímu člověku musí být přeci jasné, že ta tvrdá dlouhá štopka je tam proto, aby se za ni banán držel. Tím, že se za ni oloupe, je chudák banán akorát zmračen a já ho pak nemám pořádně za co chytit. Ve chvíli, kdy banán dojím a v ruce držím pouze šlupku, mohu ji pohodlně držet za neodloupnutou štopku a nemusím se matlat s bubákem a malým zbytkem banánu.

Spousta štopkařů také argumentuje tím, že za štopku loupou banán opice, a ty prý musí vědět, co je dobré. Přátelé, vždyť my jsme na daleko vyšším vývojovém stupni. Vždyť tady proběhla, a stále probíhá, evoluce, při které se spousta věcí mění a lidstvo se stále posouvá dopředu. Mění své zvyky, své způsoby a pouze někteří těžce zaostali jedinci jsou stále velice pozadu a dělají takové primitivnosti jako třeba loupání banánu od štopky. Takoví jedinci pak nemají daleko k tomu, aby na sebe začali pavíánsky hulákat a skákat nazí po stromech.

Když vidím někoho loupat banán od štopky, je mi ubohého banánu vždy hrozně líto. Vidím, jak ukrutně trpí a jak v duchu (kdyby mohl mluvit, řval by na celé kolo) volá: „Ne, takhle ne! Loupej mě od špičky, od špičky! Au, to bolí!“ Lidem, co s nebohými banány dělají takováto zvěrstva, bych zakázal banány vůbec prodávat. Je to přeci velmi necitlivé, takto ho zmračit a ponižít. Zatímco když někdo oloupe banán správně, od špičky, vidím na něm, jak je šťastný a spokojený. A šťastný banán pak chutná daleko lépe než banán smutný.

Poslední vědecké výzkumy taktéž dokázaly, že loupání banánů od štopky způsobuje narušení samotné podstaty vesmíru. Ten je takto vyhozen ze svého cyklu a v budoucnu se pak mohou dít naprosto strašlivé věci, které mohou mít nedozírné následky. Je taktéž velice pravděpodobné, že loupání banánu od štopky způsobilo globální oteplování. Ano, přiznejme si to: máme-li naši planetu rádi a myslíme-li to s ní dobře, musíme všichni začít loupat banány správně, a to od špičky. LOUPEJTE BANÁNY OD ŠPIČKY, není-li vám osud celého lidstva lhostejný!

Honza Kaczor,
mluvčí Hnutí za práva banánů

S pravdou ven aneb Jak loupou studenti

ŠTOPKA, HOŘEJŠEK, VRŠEK

PRIMA: Terča, Verča, Martina, Anička, Bára K., Bára Š., Nikolas, Tadeáš, Eliška H., Petra, Vašek Hlásek, Vašík, Eliška J. Adéla

SEKUNDA: Božena, Janek, Matyáš, Anča H., Terezie, Róza, Tereza B., Jakub H., Prokop, Mirek, Kuba P.

TERCIE: Anička, Verča, Terka, Natálie, Lucka, Martin S., Katka, Anna-Marie, Tea, Veronika, Nela, Babeta, Standa, Vojta

KVARTA: Iveta, Verča, Klára, Jana, Wendy, Bára, Anča, Betty, Jitka, čajda, Brouk, Anita, Vašek

KVINTA: Monika, Hanka, Matouš, Ondra, Michal, Claire, Klára, Tereza, Noemi, Eliška, Andrea, Matěj, Serger, Franta K., Štůfí

SEXTA: Klára, Tadeáš, Šeba, Michal, Katka, Anička B., Adam

SEPTIMA: Jirka, Hynek, Andrea, Michal, Ondra, Martin D., Jindra, Adam

OKTÁVA: Zuzka, Šaman, Jimmy, Honza, Julie, Eliška, Petra, Matěj, Oskar, Magda, Petr, Aneta Šimon

BUBÁK, ŠPIČKA, KONEC, SPODEK

PRIMA: Kristýna, Honza

SEKUNDA: Vašek, Agáta, Anča V., Bára, Ráchel, David, Kryštof, Terka B.

TERCIE: Bětka, Zikmund, Franta, Martin P.

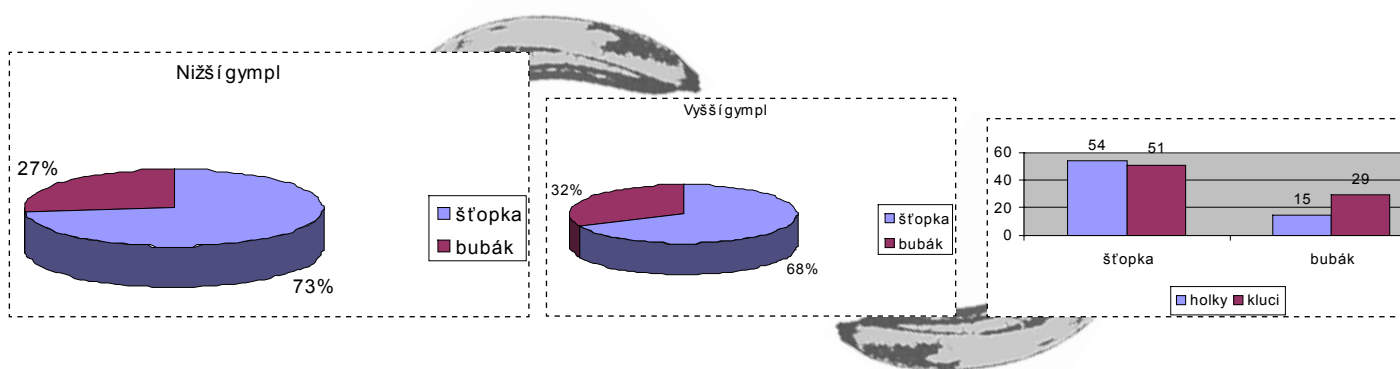
KVARTA: Martin, Matěj, Kuba, Zuzka, Honza

KVINTA: Honza, Dominik O., Anča K., Franta K., Jáchym, Dominik H., Lukáš, Anča F., Metoděj

SEXTA: Anča H., Honza H., Radek, Martin, Oskar M., Bára B., Oskar H.

SEPTIMA: Štěpán, Zdeněk

OKTÁVA: Kubča, Matouš, Markéta, Vojta, Marek, Linda, Tereza

Studentskou anketu jsme obstarávali spolu s Honzou a omlouváme se všem PORGánům, kteří nejsou do statistiky zanesení. Někteří jsou v zahraničí, jiní nebyvají ve škole dost často, abychom je zastihli. I tak existují studenti, kterým jsem stihla položit banánovou otázku dvakrát nebo třikrát (kvůli nepřesnostem v zaznamenávání) a kteří už si zvykli na mě

pořívat „od štopky“ nebo „odspoda“ pokaždé, kdy jsem naběhla do jejich třídy s tužkou a sešitem. Dále mezi sebou máme pár černých ovcí jako FMP, Štěpánku, ale i další, které banány nejedí, Tomáše Staňka s Norou, kteří loupou doslova jak se jim zachce, nebo jedinice, kteří si nechají banán oloupat od jiných či s ním fláknou o zem (třeba Brouk z kvarty).

Během průzkumu jsme zjistili, že zatímco primáni a sekundáni často dlouho nejsou schopni pochopit, na co se jich vůbec ptáte, tak oktávani se začnou překříkovat a pokouší se nahlásit nepravdivé údaje o spolužácích. Průzkum mezi profesory udělala Anička Krajčová, čímž rozpoutala velké diskuse ve sborovně.

Klára Hutková / kvinta

Z jaké strany se loupe banán ve sborovně?

Je patrné, že ve sborovně převažuje loupání banánu od stopky, ale dozvěděla jsem se i spoustu jiných věcí, které z tabulky nevyčtete. Pan profesor Tatiček se mi svěřil, že jako malý loupal banán od bubáka, pak mu ale někdo řekl, že do toho koušou jedovatí pavouci,

a tak raději začal loupat banán z druhé strany. Pan profesor Arnot dříve také loupal od bubáka, časem ale zjistil, že většina lidí loupe od stopky, a tak se začal opičit. Navíc povídal, že jeho žena to nemá ráda (loupání od bubáka). I když přiznal, že je někdy natolik velký odbojář, že si ten banán od bubáka oloupe.

STOPKA (DELŠÍ STRANA)

Beran, Bidláková, Bukovský, Toegel, Arnot, Výšková, Šlajchrtová, Reischigová, Malaniková, Tatiček, Přibík, Poutníková, Hon

13!

BUBÁK (KRATŠÍ STRANA)

Profota, Janichová, Fantys, Uhlíř, Klaus, Rufer, Filip, Glogrová, Valášek, Bočan, Bejček

11

Pan profesor Bukovský nám dokonce o hodině udělal přednášku. Nakreslil nám banán na tabuli, popsal ho a stručně a jasně nám vysvětlil svůj názor.

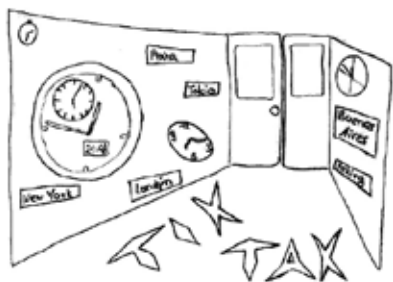
Pan Bočan povídal, že loupe banán od bubáka, pokud mu ho někdo neoloupe.

A když se paní profesorka Malaniková dívala, kdo jak loupe banán, u pana profesora Fantyse se zastavila a řekla: „No jo, ten Fantys se ale vybarvil!“

Anna Krajčová / kvinta

>> GAUČ a vernisáž

Jak jste si jistě všimli, v suterénu naší školy vznikl nový prostor pro umělce, Galerie u čajovny (s pěknou zkratkou GAUČ), kde mohou studenti, po dohodě s profesorkou Reischigovou, která má galerii v péči, vystavit svá umělecká díla. Ovšem podívejme se na to pěkně od

počátku: jak se vůbec suterén dostal ke své nové tváři? Vedení dalo na vědomost, že shání nápady na využití suterénu, a mezi všemi návrhy se objevil i tento, který byl zvolen za nejlepší. Takovýto způsob vymyšlení, jak uplatnit prostory PORGu, mi připadá velice dobrý. Studenti pokaždé velmi ocení, když se na ně vedení obrátí s prosbou o nápady,

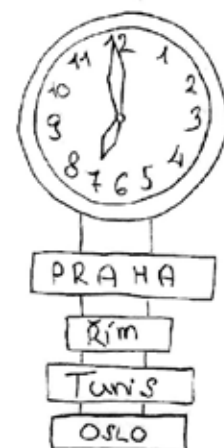
a rádi se zapojují do vymyšlení. Myslím, že to je dobré pro obě strany. A můžou při tom vzniknout milé věci, jako např. právě GAUČ, který už má za sebou první vernisáž.

Tu čest měli kvintáni Metoděj Bohuněk a Honza Kaczor. Původní nápad vznikl v hlavě Honzy při pohledu na jednu zastrčenou místnost vedle skladu, kde sháněl ZONky. Jako námět byla použita Metodějova starší literární práce o tatínkovi, který cestuje po světě a překračuje při tom rozdílná časová pásma. Pro jejich znázornění posloužily hodiny různých druhů, z nichž každé ukazují čas v jiné části světa a zároveň dokazují, že krása se skrývá v jednoduchosti. Každé jsou obdařeny lístečky, na kterých se dočtete, ve kterých městech by ty konkrétní hodiny mohly být užitečné, popř. který PORGán studující v zahraničí se momentálně řídí právě takovým časem. Takže když teď procházíte suterénem, hned máte jiný, takový „nadčasový“ pocit, což se ke spodnímu patru starší budovy výborně hodí.

Tento poměrně neobvyklý nápad si žádal stejně nevidanou vernisáž, která v tomto případě opravdu probíhala zajímavě. Když jsme byli vpuštěni

do suterénu, ocitli jsme se v naprosté tmě. Dle rozkazů si každý našel na zemi polštářek (to se obešlo bez úrazu), na kterém se pohodlně uvelebil a naslouchal Metodějovu předčítání onoho vlastního výtvaru. Při každé

zmínce o místě navštíveném tatínkem kvintánští umělci posvětili baterkou na hodiny ukazující tok času v právě zmiňovaném místě, do toho pustili krátkou výstižnou hudební ukázkou. Vernisáž byla zakončena jídlem – hlavním lákadlem byly brambory s tvarohem, které sklidily velký úspěch. Stejný jako tento pozoruhodný a vtipný nápad doprovázený velmi povedenou vernisáží.

Nora Behová / kvarta

>> PORG v síti

Stránky PORGu – www.porg.cz

K začátku roku byly stránky při příležitosti rozšiřování školní značky redesignovány spolu s logem i výroční zprávou. Nové modrozelené světlé provedení oceňuji, je o dost svěžejší než to předchozí.

S novým logem už je to horší, nepřináší oproti předchozímu, které neslo sdělení vyváženosti a harmonie v renesančním duchu, téměř žádnou myšlenku. Pouze motiv rozrůstající se koruny v sobě má obraz určitého vývoje. Nicméně je však logo jednodušší a elegantnější a věřím, že když si na něj přivyknou, že nakonec ocením jeho lepší zapamatovatelnost a přímocnost.

Jenže vzhled není vše, stránky sice návštěvníkům nabízejí přiměřený obsah, ale pro studenty mají snad kromě rozvrhů pramalou důležitost. Stránky jsou marketingově i technicky celkem dobře napsané a jsou dobře strukturované, i když by se na nich daly vypíchnout některé technické nedostatky. Po praktické straně by také mohl web lákat více návštěvníků pomocí vyhledávačů. Například při vyhledávání slov Gymnázium Praha nebo Pražské Gymnázium končí porgovské

stránky velmi hluboko pod stránkami ostatních gymnázií. Alespoň základní SEO by stačila.

Ale dost už tlachání, v podstatě všechno, co jsem v předchozím odstavci zmiňoval, může být průměrnému žákovi ukradené. Stránky by měly nabízet ještě mnohem více obsahu, nemyslím tím nějaké další dlouhodobé specifikace školy, myslím tím například aktualizované rozvrhy suplů (ano, mluvím o prvních hodinách odpadlých zrovna potom, co jste týden chyběli), oznámení a pozvánky pro studenty i profesory. Také nějaké místo, kde se mohou sdílet studijní dokumenty a další věci pro použití z domova – intranet. Ideálním příkladem budiž intranet na stránkách Gymnázia na Vítězně pláni: www.gvp.cz.

Porgazeen – www.porg.cz/porgazeen

Tyto stránky, ač pod doménou Porgu, jsou na druhé straně barevně světlého spektra. Černé pozadí se světlým písmem, červenými prvky a přerušovanými okraji působí pěkně. Z technické stránky si

webtvůrce Jirka Motýl dal záležet na validitě. Jediné, co bych snad vzhledu vytkl, je zarovnání do bloku při prohlázení některých článků a lehká deformace obrázků, která nastává při zadání jiných rozměrů, než je jeho opravdová velikost.

Možná by stránky potřebovaly nějaké fórum. Dá se říct, že poskytují standardní službu jakožto web tištěného časopisu, archiv, některé články a oznámení o nových číslech. Ale nic navíc.

Čajovna – www.cajovna.webzdarma.cz
Knihovna – www.knihovna-porg.wz.cz

Tyto dvě stránky zmiňuji dohromady, protože mají stejný vzhled, až na barevnou paletu, a obě jsou opět vedeny pod křídly Jirky Motýla, který i zde přiděluje stránkám podobné atributy jako u porgazeenských stránek.

Stránky ČUVUNU nabízejí počtení o všem možném okolo čaje, od recenzí na čajovny až po čajové knihy. Na stránkách knihovny jsou základní informace o knihovně

a výpůjčky. Navrch se tu ještě nalézá spousta odkazů k různým tématům a předmětům. Z některých detailů stránek je ale poznat lehká neaktuálnost spousty věcí. Svůj prapůvodní účel prezentace důležitých informací oba weby bohatě splňují, mohly by toho však dosáhnout více.

Echo - echo.bonusweb.cz

Jeho tolik vyzdvihovaná přednost, že je postaven na profesionálním redakčním systému Genesis 2, už dávno nehraje takovou roli. Rychle plynoucím internetovým časem redakční systém zestárl a stal se příliš těžkopádným. Celá struktura stránky by si zasloužila rozsáhlé překopání a podivný vlastní programovací jazyk redakčního systému jsem ještě pořád celý nepochopil. Možná by Echu prospělo přesídlit na vlastní doménu s jiným redakčním systémem.

Echo začalo zmrát, nechci obviňovat nikoho konkrétního, ale je to hlavně kvůli tomu, že se mu nedostává dostatečné péče. Ať už ze strany občasných studentských příspěvatelů, tak i ze strany pevné redakce. Také ho do určité míry odsoudilo oddělení od Porgazeenu, v ten okamžik, kdy přešlo z rukou Tomáše Krajčy, který měl možnost z pozice šéfa Porgazeenu i Echa dělat z této dvojice spojené nádoby, do rukou tehdy terciána Radka Hlaváčka, který sem nasadil svůj vlastní tým redaktorů povětšinou z bývalého Tomahawku a začal vést celé zpravodajství jiným směrem. V nedávné době proběhl pokus Echo oživit pomocí vtipné kampaně, ale nezdá se, že by to doteď moc pomáhalo.

Dost štourání v minulosti, kdokoliv, kdo je ochoten napsat jen tu nejmenší denní glosičku, je samozřejmě vítán. Uvidíme, jak bude Echo pokračovat.

www.porg.tv

Když jsem poprvé slyšel o tomto projektu, bral jsem ho trochu na lehkou váhu, předpokládal jsem, že to bude pár rádo-by vtipných videí, která skončí někde na youtube a po pár týdnech všechno splaskne a zbude z toho jen jakási pozůstalá kostička jako z medúzy, když ji vysušíte. Naštěstí jsem byl doposud příjemně překvapen, protože se nějaký

čas po spuštění vše přesunulo na doménu porg.tv, což vyžaduje relativně velkou investici a zároveň vzhledem k zaplacené registraci domény na nejméně jeden rok poskytuje značnou motivaci. Pokud by se dostatečně vyřešily technické záležitosti celého podniku, mohl by z toho být multi-mediální pokrokový prvek v celoškolsním internetovém životě. Zatím je ve hvězdách, jak to s tímto nováčkem dopadne.

Porgánské blogy

Nakonec jsem si vybral téma, pod kterým je vždycky tak trochu horká půda, protože mezi blogy se prosadí jen jasné a asertivní názory, které se nikdy bloggeři nebojí ostře obrátit proti

komukoliv, kdo se jen odváží zmínit něco o jejich milovaných deníčcích. Budu tedy mluvit jen obecně.

Celkový internetový trend potřeby sdělovat věci z vlastního úhlu pohledu a vlastním způsobem, který tvoří odborné detailní záznamy, diskuse, i veskrze osobní deníky, obecně nazývané blogování, se nevyhnul ani studentům našeho gymnázia. Blogující osoby se dle mých průzkumů většinou rekrutují ze studentského věkového středu PORGu. Zatím jsou to většinou spíše ty deníčky, ale už se klubou osobitá hodnocení a dílka, která mohou svou přímočarostí a zřetelným puncem vlastního názoru předčít kdejaká média.

Vojta Witzany, ex- sexta

SEO – Search Engine Optimalization je optimalizace pro vyhledávače jako je Google, Seznam nebo Centrum. Na základní úrovni jsou to určitá pravidla, která umožňují vyhledávači prohlédnout si vaši stránku tak, aby na ní našel taková slova, při jejichž zadání vyjede váš odkaz na co nejlepší místo. I když se velmi jednoduchými pravidly dá dosáhnout řádově lepších pozic ve vyhledávání určitých slov, je SEO velmi složité a v mnoha věcech kontroverzní, protože se v podstatě musí hádat, podle čeho se vyhledávání řídí.

Standardy, validnost – Jsou ustanovená pravidla, jak se mají stránky psát. Je to něco jako spisovnost jazyka. Většinou lidí sem tam nějaká ta chyba nevádí, protože často ani sami nevědí, jak by to mělo být. Validnost je ale jakýmsi indikátorem pečlivosti, s níž byla stránka celkově napsána, protože není problém si zajít na některé weby, které vám váš jazyk „prohlédnou“ a řeknou, co a jak opravit.

Redakční systém – Naprogramovaný systém měnění obsahu stránek, například přidávání článků, anket atd.

Doména – Jméno určité stránky na internetu, například porg.cz. Za její registraci a provoz je potřeba platit většinou po ročních úhradách. Ve zkratce se dá říct, že čím vzácnější doména, tím dražší roční registrace.

>> Libeňská koule

Má kulovitý tvar a osm nožek. Z dálky je nepřehlédnutelná, z blízka téměř nenalezitelná. Komunismus jí připravil o její postavení, ale svoji dokonalost kulatosti si zachovala. Nejdříve mohla explodovat, nyní se přiklání spíše k implozi. Od svého prvopočátku byla inspirací pro nejednoho umělce. Poslední dobou je neprávem přehlížená a zanedbávaná. Možná jen tiše na něco čeká.

...ojedinělejší než byste řekli

Typický kulovitý tvar je ojedinělejší než byste řekli. Ve dvacátých letech devatenáctého století byl postaven první kulový plynojem v Americe. Byl uskutečněním nápadu z roku 1876. Kulový plynojem byl technickou novinkou a byl celkově výhodnější. Díky kulovitému tvaru mohl dosáhnout většího přetlaku, a tak uskladnit více plynu. Libeňský plynojem byl postaven v roce 1932 a byl prvním v Čechách. Stál na pustém kopci nad Palmovkou, tehdy naprosté periferii Prahy. Měl průměr 20 metrů, obsah činil 4188 metrů krychlových a při přetlaku 0,3MPa obsáhl 12 564 metrů krychlových plynu. Byl zhotoven z plechů o síle 14 mm a pevnosti 65 kg, spojených několikařadovým nýtováním na dvojitéch stykových deskách. Stál na osmi dvoustěnných plechových nohách a jeho celková váha dosáhla 270 tun. Dostal dvojí krycí nátěr a hliníkový nástřik k odrazení slunečních paprsků. Pod kopcem byla vybudována čerpací a regulační stanice. Patřil Pražské obecní plynárně.

...něco nadpozemského

Ale více než z technického hlediska je plynojem zajímavější z toho uměleckého. Díky svému dokonalému vzhledu a viditelnému umístění byl odjakživa chápán jako něco víc než pouze plynojem. Většina lidí si zprvu ani neuvědomila, že jde o plynojem, a měli libeňskou kouli za UFO nebo něco nadpozemského. Z toho důvodu na něm také byl nápis „Plynojem Pražské obecní plynárny“ – jeden ze dvou nápisů, které kdy na plynojemu byly. Tím druhým byl krátkodobě v roce 1968 v azbuce nápis „Idite domoj“. I když už většina lidí věděla, že jde o plynojem, stále byl chápán jako něco víc. Jako velký kopací míč, UFO nebo boží oko. Geometrický tvar plynojemu na tehdy holém kopci nad Palmovkou ve volné krajině a na okraji Prahy působil překvapivým a neskutečným dojmem.

O plynojem se zajímali umělci už od jeho prvopočátku a od dokončení se objevoval ve společenských a kulturních časopisech. Nebyl sice uměleckým dílem a byl postaven čistě pro svoji funkci, ale stal se vzorem ideální moderní stavby a svým kulatým tvarem a lesklým povrchem byl stejně něčím krásným, podobně jako je krásná například Eiffelovka věž. Tak díky své krásě v dokonalé kulatosti, lesku a umístění budil odjakživa pozornost.

...kulatý a červeňoučký

Ruský prozaik Vladimir Nabokov psal v roce 1932, kdy se také postavil libeňský plynojem, román Zoufalství. Během psaní se ocitl v Praze, spatřil plynojem ještě celý červený bez hliníkového nátěru. Takto se také objevil v Zoufalství: „Jedinou krásnou věcí v krajině byl plynojem na kopci: kulatý a červeňoučký proti modré obloze, vypadal jako obrovský kopací míč.“ Ovšem v románu byl plynojem takto viděn v roce 1930, a tak libeňský plynojem existoval v literatuře dříve než ve skutečnosti.

...stín onoho žebříku na zakulacené ploše plynojemu

Další, koho zaujal, byl novinář Pavel Altschul, který v roce 1932 vydával obrazový časopis Světozor. Jako jeden z mála nefotografoval plynojem z dálky proti

modrému nebi, ale zaměřil se na jeho detaily. Na jeho fotografiích bylo detailně vidět nýtování, které zblízka vypadá úžasně. Na čisté ploše plynojemu je náhle přidělaný asi půl metru široký plát, na kterém je vedle sebe šest řad obřích nýtů držících plynojem pohromadě. Také se zaměřil na žebříky, po kterých se dá dostat na vršek, a hlavně na úžasně oblý stín onoho žebříku na zakulacené ploše plynojemu.

...vodníci byli nahrazeni holiči

Asi nejpodstatnější umělci, které libeňská koule uchvátila, byli fotograf Miroslav Hák a malíř František Gross. Oba patřili do Skupiny 42. Byla to umělecká skupina, založená – jak už název napovídá – v roce 1942. Byla ovlivněná především kubismem, futurismem, surrealismem a mnoha dalšími ismy a zaměřovala se na městskou periferii. V podstatě ztvárňovala městskou mytologii, přičemž víly a vodníci byli nahrazeni holiči a továrními dělníky. Členy skupiny tvořili básníci, malíři, fotografové, sochaři a další.

...plynojem za úsvit, nebo za soumraku...

Libeňská koule se objevila na mnoha obrazech Františka Grosse. Ten se o plynojem zajímal ještě před tím, než byla Skupina 42 vůbec založena. V roce 1932 strávil dva měsíce v nemocnici na Invalidovně, odkud bylo na plynojem dobře vidět a tam ho také poprvé nakreslil. Tuto kresbu se ale nepodařilo najít. V té době se František Gross začal zabývat čistě městskou tematikou a z libeňského plynojemu učinil svůj charakteristický námět. Využil plynojemu stojícího na mírném kopci k oddělení popředí a pozadí. V popředí většinou byli budovy Libně čas od času protnuté vertikální komínem a v pozadí na kopci vždy stál plynojem. Někdy se až zdálo, že vyrůstá ze střech domů. Nekreslil plynojem z jednoho místa, ale obcházel ho a kreslil z různých úhlů s jinými částmi Libně a v různých obdobích dne. Velice zajímavé obrazy vznikaly, když kreslil plynojem za úsvitu, nebo za soumraku. Obraz byl pak tmavý, trochu melancholický, budovám v popředí svítila okna a v pozadí se rýsoval šedý stín proti tmavé obloze. Po roce 1943 se Gross pomalu oprostil od motivu plynojemu, ale kreslit ho nikdy nepřestal. Byl jím tak zaujat, že ho viděl i na obrazech, kde vůbec nebyl. Jednou se zadíval na Picassův obraz nějakého zátiší, nakreslený na výšku, který měl v levé části kulatý předmět.

František Gross ten obraz sundal ze zdi a otočil o devadesát stupňů a tvrdil, že by to mohla být Libeň s plynojemem.

...Hák a Sudek

Plynojem byl také předmětem zájmu fotografů. Zaujal jak člena Skupiny 42 Miroslava Háka, který jej nafotil v roce 1945, tak slavného Josefa Sudka, u něhož plynojem najdeme například ve známé knize Praha panoramatická, v níž se plynojem z bodu v dálce postupně stává až hlavním námětem – jak se k němu Sudek přibližoval. Sudek na rozdíl od Háka v několika fotografiích vyčlenil plynojem z městské krajiny a posadil ho jakožto dokonalý geometrický tvar do liduprázdné krajiny venkovské.

...díry

Kromě své umělecké historie ukrývá plynojem bohatou historií obecně. I když se libeňské kouli říká dodnes plynojem, tak plynojemem není. Svému prvotnímu účelu, a to vyrovnávání a regulování spotřebovaného svítíplynu, sloužil pouze třináct let. Za pražského povstání v roce 1945 byl jako mnoho jiných plynojemů prostřelen Němci. Nejdříve po něm byl stříleno z kulometu projíždějícího vlaku (za kopcem vede železniční trať, jak určitě všichni, co jezdíte tramvají na Ohradu, víte), ale kulky neprotrhly plášť a zanechaly jen několik dodnes viditelných šrámů na jedné z noh plynojemů. To ovšem nebylo všechno, protože později ještě zasáhl plynojem protiletadlový granát, který prorhl plášť plynojemů. Ono dělo bylo umístěno na protějším kopci na Ohradě a v horní části plynojemů udělalo asi půlmetrovou díru, kudy granát pronikl dovnitř. Jediné štěstí bylo, že tou dobou byl plynojem téměř vypuštěný, a tak nedošlo sice k výbuchu, ale vznikly se zbytky plynu a dehtu, které hořely ještě mnoho hodin. Libeňský plynojem už se nikdy nevrátil svému původnímu účelu, ale to neznamená, že přestal být využíván.

...to by byl pěkný supersonický tunel“

V roce 1947 navštívila skupina britských vědců z Cranfieldské letecké koleje Prahu. Když byli provázeni profesorem Peškem z ČVUT do letňanského Leteckého výzkumného ústavu, tak si jeden z hostů všiml plynojemů a jen tak mezi řečí poznamenal: „To by byl pěkný supersonický tunel.“ (Tedy tunel pro výzkum těles při vysokých rychlostech. To znamená, že tam dáte například model křídla letadla, budete na něj foukat a zkoumat, co se s ním děje při vysokých rychlostech.) Nápad se ujal, a přestože spolupráce se švýcarskou firmou Brown-Boveri po únoru 1948 zkomplikovala, povedlo se plynojem poměrně rychle předělat. U plynojemů byla vybudována Laboratoř aerodynamiky vysokých rychlostí. V plynojemů byl vytvořen podtlak, a když se tunel otevře, dá se dosáhnout vysokých rychlostí přesahujících 1000km/h. U plynojemů byla ještě vybudována hala pro tunel a v roce 1951 se k plynojemů přestěhovala malá skupina odborníků. Od té doby probíhají modelové zkoušky, kterých se kvůli vypouštění plynojemů stíhá dvacet denně.

...topoly

Jak už tak mají komunisté ničení ve zvyku, povedlo se jim zničit i plynojem. Přestavba na supersonický tunel by až tak nevadila, ale v roce 1954 připadl Letecký výzkumný ústav pod ministerstvo obrany a z „bezpečnostních důvodů“ byly kolem plynojemů vysázeny topoly. Později hned vedle plynojemů začala stavba protiatomového krytu, kvůli němuž byl zničen celý park, který se rozprostíral na ploše od křížení mostů na Balabence až k hotelu Olympic. Tato stavba ale po roce 1989 upadla v zapomnění a už skoro dvacet let zůstává stále ve stejném stavu kvůli taha-nicím o pozemková práva a nerozhodnosti, jestli dostavět nebo zbouřat. Takto plynojem ztratil svoje impozantní postavení na holém kopci a již nikdy si ho nedokázal vydobýt zpět. Zůstal čímsi zaklaceným mezi topoly uprostřed města.

...zdlouvání plynojemů

S příchodem komunismu a topolů upadl o plynojem zájem. Většího oživení se mu dostalo až v roce 1991, kdy umělecká skupina 12/15 pořádala výstavu Český glóbus a na obálku katalogu výstavy použila svoji fotografii Zdlouvání plynojemů, na které houf mužů ze skupiny 12/15 vylézá na vrchol plynojemů a umísťuje tam vlajku skupiny.

V roce 2004 pak proběhla výstava Libeňský plynojem, která byla zaměřena čistě na něj a byly zde fotografie, malby a jiná umělecká díla plynojemů spousta umělců, kteří o něm kdy něco vytvořili. Společně s výstavou vznikla na první pohled poutavá stejnojmenná publikace. Má tvar půlkruhu a v momentě, kdy se otevře, tvoří dokonalou kružnici plynojemů. Je v ní vše o plynojemů a já sám jsem z ní hodně čerpal. Pokud byste se o plynojemů chtěli něco více dozvědět, tak vám ji vřele doporučuji. Na jejím konci je citace spisovatele Miloše Urbana, která libeňskou kouli vystihuje nejlépe:

„Je to balón? Je to UFO? Je to plynojem! Dokonalá koule plněná těkavými významy. Oční bulva, sledující vás pohledem vrženým přes celou Prahu, když jste si na Hradě vylezli na velkou svatovítskou v bláhové naději, že na chvíli budete pozorovatelé, nikoli pozorovaní. A tak se mu díváte do oka, které je zároveň tělem, a vidíte jednu z mála pražských kopulí, jednu z mnoha jejích věží. Podobně jako ony odolává stárnutí, ale je originálnější, ve skutečnosti nemá konkurenta. Čeká na něco, vyhřívá se, je bytostí mlčenlivou jako sfinga a kolemjdoucím slibuje nějakou hrozbu, nějaké očištění. Ta stavba znepokojuje, ale i přitahuje. Je nezřejmá. Tajemná. Sexy.“

Franta Křapka / kvinta

Foto: 2 x Franta Křapka

>> Budoucnost publicistiky na PORGu

Společně s dalším číslem Pzeenu se mi opět v hlavě probouzí pomyšlení na to, jaké to bude, až z PORGu zmizí letošní oktáva, tolik činná v písmáctví (krásné to slovo z nekonečného slovníku prof. Profoty), septima, která se především díky Hynku Trojánkovi profilovala jako starostlivá matka PORGazeenu, sexta, která kdysi přišla se svým Tomahavkem a dnes se stará o Echo...

Dále však ve výčtu „zasloužilých“ tříd pokračovat nemůžeme. Zatím!

Jaké to tedy bude? Možná vyschnou všechna pera, čekání na další číslo Pzeenu bude nekonečné a adresa Echa bude po dlouhé týdny předhazovat buď stále stejný výpis článků, nebo oblíbenou Chybu 404 – stránka nenalezena.

Možná. Já tomu však nevěřím.

Ruku na srdce, nejsem nikterak bystrým pozorovatelem dění na škole, o mnohých studentech vím jen to, že na PORG chodí. Neuniklo mi však (snad díky mému působení v redakci Pzeenu a Echa), že se občas po chodbách mihnou opravdu talentovaní, avšak v současné době zakuklení romanopisci, kteří potřebují

nějaký ten rudý hadr, aby se jako býci vrhli na psaní, které PORGánům tolik sluší.

Společně s tímto číslem přišel nový impuls jak do Pzeenu, tak do Echa (kde však bohužel příliš personálních změn nenastalo). V redakci tištěného média se to nyní hemží novými tvářemi, sám jsem zmatený z toho, že tu bylo pět celých let ticho po pěšině a najednou nám kvintáni píší dvacet článků denně (sic). Čím je to dané? Všeobecným pochopením zodpovědnosti nás, studentů, za přežití tradic starého PORGu, mezi které patří i oba magazíny? Nevím.

Ale ať je tomu jak chce, je to celé skvělé. Teď už jen doufejme, že to kvintánům, kvartánům a terciánům vydrží a nepřestane je to bavit. Za dva roky budu jako oktáván odcházet z PORGu – Alžběta Kovandová bude v té době úspěšnou šéfredaktorkou Echa, Honza Kaczor bude mezi desítkami skvělých pisálků hledat vhodné redaktory pro další generaci týmu PORGánské publicistiky.

Těším se na tu chvíli, kdy naposledy zavřu dveře PORGu a budu si moct pro sebe říct, že se tradice zachovala.

Radek Hlaváček / sexta

Den otevřených dveří staré Libně

„Dobrý den, prosím vás, kde se pořádá ten den otevřených dveří Korábu?“ ptám se v recepci základní školy Na Korábě. „To musíte nahoru do auly ve druhém patře,“ zní odpověď. Vydávám se spolu s davem postarších lidí po schodech nahoru, do velkého sálu, po všech stěnách obklopeného černobílými fotkami Libně. Před pódiem jsou připravené malé židličky, některé obsazené dětmi z prvního stupně a jejich učitelkami, a zbylé postaršími libeňskými pamětníky.

Je středa 16. ledna, krátce po třetí hodině odpolední. Na pódium přichází pan učitel Milan Černý se svým pěveckým sborem Korábáček. Zpívají dětské písničky, především od Svěráka a Uhlíře. Sbor odchází a přicházejí další děti, aby zahrály krátké divadelko v angličtině, pohádku o řepě. Když děti řepu konečně vytáhly, nastoupil opět Korábáček a po něm bylo další anglické vystoupení. Celý program pak ukončil Korábáček písní Chválím tě země má. Učitel pak všem členům sboru kolegiálně potřásl pravicí, a jakmile děti z pódia zmizeli, ujal se slova a vyprávěl některé ze svých vzpomínek na dětství v Libni – jak se honil s kamarády po ulicích, jak spolu sáňkovali a jak jim strážníci hlídali, aby jim do cesty nevjelo žádné auto. Program dne otevřených dveří, který je vlastně jen vernisáží výstavy fotek o proměnách Libně, končí, ale začíná již zmíněná výstava.

Hodně se toho změnilo

Staří i mladší Libeňáci obcházejí zdi, prohlížejí si historické fotografie a porovnávají je s těmi současnými. Jsou řazeny podle geografického klíče, od hranic s Kobylisy až k Palmovce. Potkal jsem tu i našeho ředitele Václava Klause. „My jsme v sedmdesátých letech bydleli na Proseku a tady v Libni jsme měli babičku. Spoustu z těch míst znám. Jsou to hezké fotky a zajímavá srovnání. Jen mě mrzí, že na žádné fotce není naše škola,“ pravil ředitel při pohledu na fotografie.

Někde jsou zachyceny celé ulice, jindy samostatné domy. Malé dítě ukazuje na jednu fotku: „Tady je Čičan!“ Tatínek ho chválí: „No vidíš, jak jsi to místo hezky poznal!“ Inu, svět se mění, a Libeň jakbysmet. Spousta míst dnes vypadá úplně jinak. Spousta staveb je tu nových a mnohé již dávno neexistují. Věděli jste třeba, že na zastávce Vosmíkových stával veřejný secesní záchod?

„Z těch míst, která jsou tu vyfocena, mám asi nejhlubší vzpomínky na Černou skálu. To je ta za hřbitovem,“ říká paní Řeháčková, rodilá Libeňáčka. Je tu se svojí kamarádkou, se kterou chodila do základní školy Na Korábě před čtyřiceti lety. Výstava se jí líbí. Vidí v ní své dětství. „Hodně se toho změnilo. Tam, kde jsme jako děti sáňkovali, je dnes zastavěná plocha. Děti teď mají velmi omezené možnosti. Nevím, co dneska mohou venku dělat.“ Nevzpomíná jen na Libeň, ale i na Koráb samotný: „Tady v aule se dříve konaly různé soutěže, například Korábský slavík, nebo přednášky. A tady ve vedlejší místnosti sídlil náš školní zubař, takže jsme nemuseli chodit nikam ven na povinné zubní prohlídky. Měli jsme tu i dětského lékaře. Ale největší vzpomínky mám asi na pana učitele Černého.“ Po chvíli se vrací k přítomnosti: „Takhle výstava se mi strašně líbí, jen je škoda, že se nemůžeme podívat do tříd, kam jsme chodili.“

Největší nával byl u stolu, kde byly k vidění kroniky školy. Každý si tu mohl vzít do rukou a prohlédnout kroniky psané od

roku 1892. Poslední zápis byl o povodních v roce 2002. Bývalí žáci školy si tu pročítali staré zápisy o dobách, kdy sem chodili, dívali se na staré žebříčky sportovních výkonů a vzpomínali. Velkou část řádků těch kronik napsal pan učitel Černý.

Na focení srovnávacích fotek se žáci vykašlali

Zeptal jsem se jedné učitelky, jestli by mi také mohla sdělit některé své vzpomínky. Odpověděla, že není zdejší a že se má zeptat pana Černého nebo Jiřího Cirkovského. Jiří Cirkovský pracuje na Korábě jako správce sítě a mimo to je také profesionálním fotografem a autorem celé srovnávací výstavy fotografií. V Libni se narodil a na Koráb chodil do školy i do školky. Jeho koníčkem je historie Prahy. „Z výstavy a z její přípravy mám úžasný zážitek. Hodně se toho mění. Při focení jsem se poprvé v životě dostal na některá místa v Libni, přestože zde žiji již od narození,“ říká. „Někdy bylo hodně těžké vyfotit některé místo ze stejného úhlu, jako je vyfocené na staré fotce, protože dnes již některá ta místa, ze kterých byla focena, jsou třeba zastavěna. Některá zase byla focena z domů, což tenkrát šlo, protože domy bývaly normálně otevřené. Když jsem chtěl také fotit z domu, tak jsem před tím domem třeba nějakou dobu stál, než tam přišel někdo, kdo tam bydlí, otevřel a dovolil mi vejít dovnitř.“ Ukazuje mi fotky a zastavuje se u jedné, kde je vyfoceno autobusové nádraží na Palmovce

shora. „Přijde mi zajímavé, jak se Palmovka změnila. Tahle fotka se mi moc líbí.“

Na letáčku bylo napsáno, že srovnávací fotky vytvořili žáci z druhého stupně školy. Přitom teď jsem se dozvěděl, že to udělal pan Cirkovský. Směřuji na něj za tím účelem svou další otázku. „Původně měla být výstava určená mladým, ale nakonec je z ní výstava pro ty starší, kteří Libeň znají ještě tak, jak je zachycena na starých fotkách. Nakonec to dopadlo tak, že žáci přinesli staré fotky, ale na focení srovnávacích fotek se žáci vykašlali, což je mi líto.“

Na závěr našeho rozhovoru se ještě táži: „Jaká je vaše vzpomínka na dětská léta na Korábě a na Libeň?“ Odpověď je jednoznačná: „Pan učitel Černý!“

Pan učitel Černý

Kdo že je ten nejoblíbenější korábský učitel? Kdo že je ten, kdo tu byl již několikrát zmíněn, ten pan učitel Černý? Ta nejlepší duše Korábu, tak se o něm zmínila jedna z učitelek?

Milan Černý je libeňský rodák a dlouholetý učitel na Korábě. Na této škole učil od konce šedesátých do poloviny sedmdesátých let. Potom měl zakázáno učit a na Koráb se vrátil v roce 1990, kdy se stal dokonce i místním ředitelem. Do roku 1995, kdy odešel do důchodu, vyučoval angličtinu, biologii, zeměpis, ale především hudebku. Dnes je mu 76 let, na svůj věk je velmi čiperný a dodnes zde vede pěvecký kroužek. Léta prožitá v Libni mu přinesla celou řadou vzpomínek a zkušeností.

Některé z nich prozradil v loňském roce v rozhovoru pro Porgazeen číslo 45.

„Dřív tu bývalo mnohem více zeleně, víc stromů. Ty stromy jsou pryč. Děti nejsou tak moc venku, ale sedí doma u počítačů. My jsme byli venku pořád. Hráli jsme spousty her a lidem to nevadilo.“ Pan Černý pozvolna přešel k fyzickým změnám Libně. „Moc mě mrzí změny v Zenklově ulici. Chtěli tam postavit nějakou velkou silnici a tak tam zbourali hodně domů. Z plánu na výstavbu silnice nakonec sešlo, ale ty domy jsou již nenávratně pryč. Naopak se mi líbí nová zástavba. Jsou to hezké domy a lidé se o ně starají.“ Rozpovídal se ještě o celé řadě dalších věcí, které byly, a už nejsou.

Trochu mě překvapilo, že se vůbec nezmiňoval o slavných libeňských osobnostech a kulturních záležitostech. Pan učitel mi to vysvětlil takto: „Dříve se Libeň dělila na horní a dolní část. To z toho důvodu, že v horní i dolní části byl dostatek odchodů a služeb, a člověk ani neměl přílišnou potřebu navštěvovat tu druhou část Libně. Ne že bychom tam nikdy nechoďili, třeba jsme tam navštěvovali kino Svět. Ale fakt je, že různí ti dolnolibeňští umělci, jako třeba Hrabal, nás hornolibeňské příliš mnoho neovlivňovali a ani jsme je tak dobře neznali. Hranice mezi horní a dolní Libní byla u sokolovny.“

Potom jsme si popovídali o právě probíhající výstavě. „Ještě jsem ani neměl čas si fotky prohlédnout, takže se k nim nemohu vyjádřit. Pořád za mnou chodí moji bývalí žáci, a tak si spolu povídáme.“

Mám obrovskou radost ze setkání s nimi. Jsem také rád, že Jirka Cirkovský, také můj bývalý žák, tuto výstavu tak hezky připravil. Jsem na něj hrdý. Dnešní mládež k historii Libně a k této výstavě nemá příliš velký vztah. Jsou to totiž většinou přistěhovalci a ne místní rodáci.“

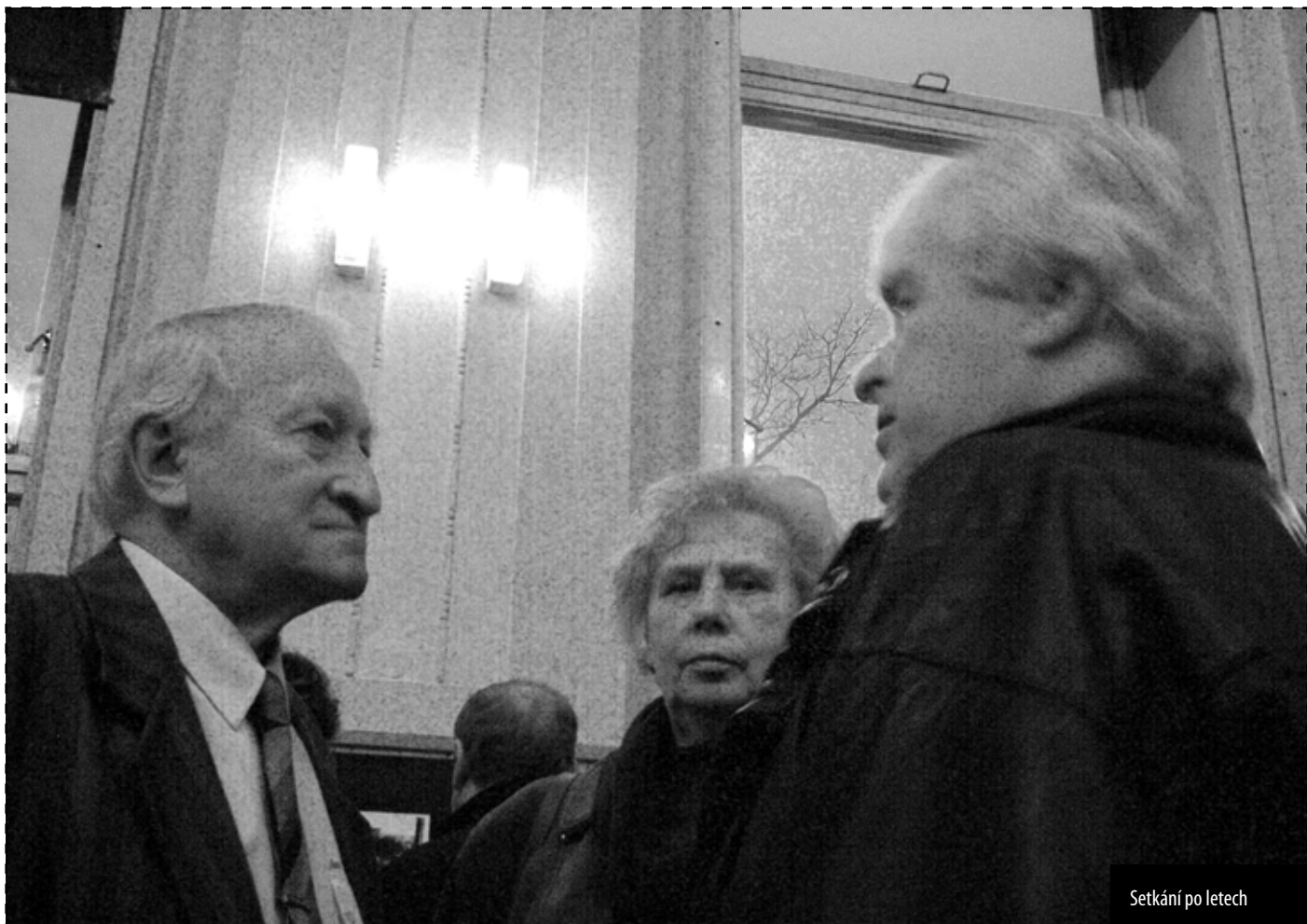
Zatímco jsme si povídali, přistoupili k nám tři lidé středního věku. Pan učitel Milan Černý se k nim otočil a řekl: „To jsou moji žáci. Já své žáky poznám podle očí.“ Dali se spolu do hovoru, aby si společně trochu zavzpomínali.

Dostal jsem pocit, že sem tak trochu nepatřím. V Libni nebydlím a její stará stář, kvůli které sem všichni přišli, mi toho zdaleka tolik neříká jako ostatním. Byla to vlastně především akce, na které se vzpomínalo na staré časy. Lidé se sem většinou přišli podívat, jak se mi zdálo, hlavně na pana Černého.

Nebyl to den otevřených dveří Korábu, ale den otevřených dveří staré Libně. Nešlo tu o přítomnost, ale o minulost. Přítomné byly jen zestárlé obličeje dřívějších žáků a pana učitele Černého. Jinak nic. Byl tu sice přítomen asi celý první stupeň, a to pouze na začátku, z povinnosti, ale z druhého stupně jsem tu neviděl nikoho.

Výstavu můžete znovu navštívit 4. a 5. června 2008.

Dominik Obruča / kvinta

Setkání po letech

>> Hurá do ciziny, hurá zpátky

Aneb pár vět nejen Lincoln zvažujících

Anglické umyvadlo – dva kohoutky, z jednoho studená, z druhého horká. Bud ruce jak led, nebo se opaříš. Namíxovat si v dlaních správnou teplotu vyžaduje „nemalý skill“, stejně tak jako udělat si z výjezdu do Lincolnu něco, co působí evidentně přínosně. A zašpuntovat odtok, udržet si vodu blahodárné teploty, mít pocit, že tu trávíte smysluplný rok života, i kdyby to – jen co se studia týče – potom znamenalo zakázat si nejednu věc, na kterou jste z domova zvyklí, včetně trochy vašeho zdravého přemýšlení a části zájmu o studovanou látku (to si na PORGu, přiznejte si, díkybohu zakazovat nemusíte). I když to všechno dokážete, omezíte se a přizpůsobíte zdejší, stejně vám, řekl bych, bude hrozit, že voda v napuštěném umyvadle vychladne...

Náplní místních hodin je z velké většiny příprava na zkoušky, které jsou v Anglii celostátní, z každého předmětu jedna až tři za školní rok. Vaše cesta vede přímo, od začátku, k jejich splnění. Jedete dlouho, nezábavně, jako po dálnici. Bohužel, nemůžete mít zájem o kraj, kterým projíždíte, jedete přímo, bez odboček, do města. Pro nejukázněnější z místních může být tím cílovým městem Oxford nebo Cambridge, vy se ale vrátíte do Prahy. Je vám 18 let a jízda místních profesorů za naplněnými škatulkami studijního plánu pravděpodobně nebude naplňovat vás. Sedíte za lavicí a chcete si život nějak zpestřit. Pokud jste výletníci, tak na lesy a kopce zapomeňte (z placaté krajiny občas trčí nanejvýš nějaký ten komín a seskupení více než deseti stromů je „wood“), pokud se večer rádi podíváte do, řekněme, restaurace, tak na to zapomeňte taky, to by vašim stvořitelům trochu zlehkla peněženka. A že byste si tu sami vydělali nějaký peněz? Na práci vám zbude prostor jen těžko (nezapomeňte, že se chcete vrátit na PORG, a tudíž si na vašem čase pochutnávají dokonce dvě školy!) a ani bych neřekl, že je lehké si tu nějakou najít. Ale co, vyjeli jste přeci studovat...

Říkáte si: na rok do ciziny, využiji tu možnost, změním prostředí, poznám pořádně něco nového, naučím se dobře anglicky, získám nové přátele a také třeba budu mít čas sám pro sebe, budu v podstatě sám bydlet... Je to na vás, ale jen horko těžko tyto přínosy doopravdy

vyždímáte. Tak jako hadry, co jsme zde dostali na úklid, ty šly ždímat opravdu jen se spoustou námahy. Ale alespoň tu byly od začátku, na rozdíl od kobereců. Chvilí jsme tu bydleli společně s všemožnými dělníky. Na kuchyňské nože jsme čekali měsíc, na židle a stoly dva. Při velice slušné a decentní stížnosti vedení jsme odpovědi na dotazy nedostaly a dověděli

Horká, studená?

se, že žijeme v krásném velkém domě (to ano, ale stejně každý vlastní pokoj nemáme) a že nesmíme zapínat topení přes dopoledne. Asi 14 dní jsme ho pak doopravdy nezapínali, nešlo pustit vůbec. Takže jsme si místní toastované vatové čtverce dopřávali vleže na podlaze v zimních bundách. Sami bydlet? Paní „in charge“ se o vás bude starat hezky, bude kontrolovat vnitřek vaší mikrovlnky, jestli tam je čisto. Pošle vám e-mail, ve kterém se dozvíte, že pan školník, sbor učitelek francouzštiny, zástupce ředitele a všemožní další se byli ve „vašem“ domě podívat, když jste tam zrovna nebyli, a oznamují, že jsou znepokojeni tím, jaký je tam nepořádek. Vy si po měsíčním pobytu nemáte kam položit talíř s jídlem, ale už víte, že nepřipadá v úvahu, abyste si umístili vysavač do levého rohu místnosti, musí do pravého, řekla paní. Nebudu tu dále rozebírat starosti našeho několikaměsíčního „zabydlování“, my jsme v tomhle domě jako první, vy, naši nástupníci, přijedete do „hotového“. Takže bydlíte, jste tu v pěti, tvoříte pěknou, od „divných“ (ano, budou vám taková připadat) Angličanů oddělenou komunitu, ve které se ze začátku hezky podržíte při těžkém startu do života v novém prostředí. Společně si příjemně

zadanávéte na všechno okolo, a když dojdou podněty, začnete si nadávat navzájem. „Submarine disease“ začne nabírat monstrózních rozměrů... Nevybíráte si, s kým tu jste, vždyť o to přeci nejde, vy jste tu za studiem a s trochou snahy vyjde každý s každým. Ale to ta snaha potom opravdu musí jít od všech. Vzniká spousta situací, které mohou začít

štvát, popřípadě hodně štvát.

Ano, existence v týmu bez volby, zajisté také zkušenost, ale na druhou stranu – když máte alergii na kočky, většinou s nimi nehodláte sdílet barák. Krvelačný fanoušek Stephena Kinga se sociální citlivostí Buda Spencera taky třeba nemusí být ideálním partnerem do domu. Ale neoddáte se, ani nebudete chtít, prostě budete bydlet s těmi čtyřmi dalšími a spoustu toho s nimi sdílet. A budete mluvit hodně česky, pravděpodobně víc než anglicky. Udržet si v baráku takovou morálku, aby se mluvilo místní řečí, to se vám podaří jen těžko. Sice všichni pozorujeme, že už téměř na 100 % rozumíme Angličanům, to je přínos, ale přinejmenším u sebe vidím,

že co se gramatiky týče, rok studia na PORGu může dát víc.

Lincoln je malé město s krásnou katedrálou – a čeká jen na vás, vy mladí studenti, horliví po vzdělání. Proces nabývání vědomostí tu ale může probíhat pro nejednoho PORGu zvyklého člověka dosti nepříjemně. A pochybuji, že vám k životu stačí čtyři školní předměty, tohle město (s katedrálou jakkoliv skvostnou) docela pravděpodobně nebude schopno naplnit to ostatní, po čem můžete toužit (leďa že by k tomu stačil počítač, jak jsem tak slyšel o novém trendu na PORGu). Ale samozřejmě, jste to z veliké části vy, kdo rozhoduje, čím se výjezd stane. Já jsem si s tím moc neporadil, tak jsem teď alespoň třeba někomu, kdo má za-La Mancheové plány do budoucna, dodal pár podnětů k přemýšlení, respektive nastínil možné nepříjemnosti. Těžké to rozhodnutí, rok dlouhá doba a septima je ve vašem životě jen jedna. Něco skvělého má často sklony být tam, kde nejsme, to mějte na paměti jak při čtení tohoto článku od vycesovalce, tak při výběru výjezdu. Další podrobnosti dodám klidně osobně.

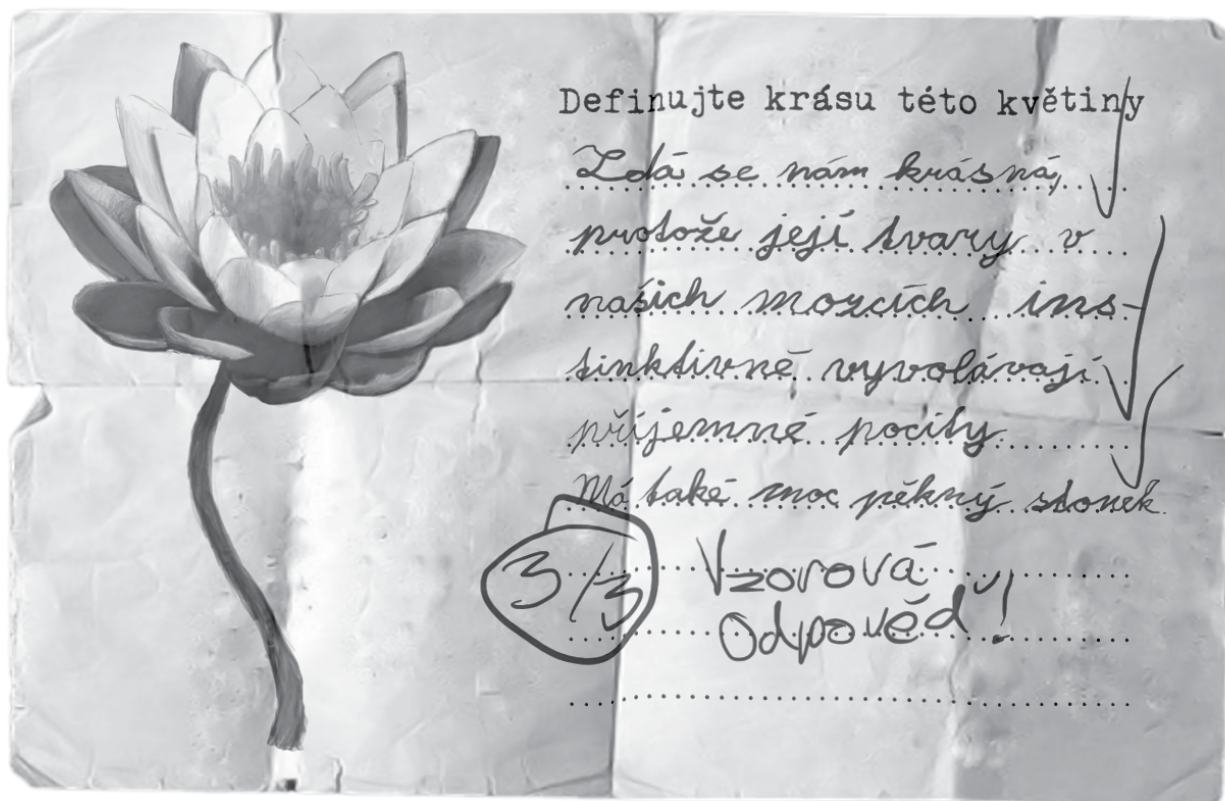
Jakub Honců / ex-septima

>> Mašinerie a nejistota

V Anglii jsou všechny zkoušky zestátněné, podle přesných oficiálních pravidel, a výsledky se dají přesně vyčíslit. Není problém srovnat celostátně školy v úspěšnosti přijemců na vysoké školy a v „kvalitě“ výuky, protože to je vše téměř přímo úměrné úspěšnosti v omnipotentních testech. Vyleštěné a navoskované to vypadá pěkně, ale tohle jablko je třeba

V Čechách je zase naopak jakékoliv plošné srovnávání středních škol eliminováno v podstatě na dobrovolné projekty a občasné návštěvy inspekcí. Celé české školství poslední dobou zahaluje zamlžená nejistota a neochota učí srovnávání a soupeření. Vysoké školy se na výsledky z maturit už téměř nespolehají, protože každá střední škola má svoji unikátní

na přesných a objektivních základech, její otázky musí být hodnotitelné podle přesných instrukcí, podobně jako ty anglické, s podobnými problémy. U exaktních předmětů jako matematika je vše celkem jasné, možností, jak řešit příklad, většinou není mnoho, jsou lehko sledovatelné, a pokud je zadání dostatečně přesné, existuje jediná správná odpověď

rozříznout, aby bylo vidět, co je opravdu zač. Ve skutečnosti se výuka vztahuje téměř a pouze ke zkouškám, není výjimkou, že se několik hodin řeší testová technika, učivo se nebere do hloubky, protože souvislosti v testech nejsou a ani nejdou obsáhnout, a samotná zadání jsou v porovnání s očekávanými odpověďmi mnohdy podivná.

Zkouška je psaná tak, aby byla úspěšnost rozvrstvená, na tom možná není nic špatného, když se toho docílí tak, že se nastaví určitá úroveň obtížnosti, dalo by se říct, že je to takové oddělení zrna od plev. Horší je to už potom, když jsou v odpovědích vyžadovány věci, které zkoušený může zmínit jen náhodou, které slouží ke zmenšení procenta studentů s úplnou úspěšností, aby to statisticky vypadalo, že je test dostatečně těžký.

maturitu, s jinou škálou požadovaných znalostí a obtížností. Na vysoké školy se proto píšou testy, které se tak stávají jediným pevně uchopitelným relativně nezávislým kritériem kvality školy, což může některé střední školy, u nichž není obvyklé pokračovat na vyšší stupně odbornosti, vést k laxnosti a neochotě se snažit zlepšovat.

K čemu směřují? Samozřejmě k sobě, k nám, k PORGU. Státní maturitu, pokud bude uvedena do chodu, nelze zanedbávat. Až se bude do přijímacího řízení na VŠ započítávat i výsledek těchto státních zkoušek, budeme (nebo naši následovníci) v našem i školním zájmu nuceni se na ně specializovaně připravovat. Tohle vše ještě nijak neskřípe, byl to totiž jen úvod k tomu, co nás dost pravděpodobně očekává. Státní zkouška totiž musí být postavena

(zahrnující i více výsledků a možností). Zdravý rozum ale potom popírají otázky z neexaktních předmětů, které musejí být také opravovány superobjektivně, ale mnohdy na ně nemusí existovat jediná správná odpověď, ve výsledku se může pilný student specializující se na humanitní vědy učit na zkoušky hromady polo- pravd a bezduchých definic.

Tímto příspěvkem jsem chtěl navázat na diskuse v předminulém Porgazeenu o povinné maturitě z matematiky a uvědomil jsem si, že asi opravdu bude lepší volbou pro studenty alespoň trochu matematicky nadané maturita z matematiky. Ale měla by zůstat volbou, ne povinností.

Studenti přišli v pátek 22. února do jakoby proměněné školy. Místo dřívějších nástěnek s pochybným obsahem, uměleckých děl, která rozhodně nebyla výtvozem slavných budovatelských umělců a pozvánek na nelegální koncerty západní hudby,

telským „čest“! Po příchodu všech studentů školu opět dobře uzamkli, aby se dovnitř nepozorovaně nedostal nějaký nebezpečný živel, který by mohl ohrozit naše studenty. V souvislosti s odkazem Vítězného února se první hodinu všichni studenti shromáždili

v ČSSR. Po tomto projevu následoval velký dlouhotrvající potlesk. Posléze se studenti odebrali do tříd, aby zde probíhala řádná výuka.

Také běžný školní život vypadal tento den jinak. Hodiny začínaly a končily kla-

BUDUJME SOCIALISTICKÝ PORG

První obnovené reálné gymnázium v Praze Libni, donedávna známé svou buržoazní a pravicovou výchovou, se nyní také přidalo k jednotným principům pokrokového socialistického vzdělávání.

nechvalně známé jako „rock“ nebo „jazz“, uvítala studenty výzdoba opravdu pokroková. Nové vývěsky s českými a sovětskými vlajkami byly symbolem věčného českosovětského přátelství, z obrazů po stěnách shlíželi velicí čeští i sovětské komunisty, jako Klement Gottwald, Gustav Husák či Leonid Brežněv, velicí to budovatelé socialismu. Ve třídách jsme pak mohli zahlédnout transparenty, jako „Se Sovětským svazem na věčné časy“, které pilní studenti vyrobili ve svém volném čase na oslavu socialismu.

Také soudruzi profesori nezaháleli. Všechny studenty nejprve nechali shromáždít na zahradě před školou, aby se mladí pionýři a svazáci věnovali družbě mezi sebou a pohybovali se na čerstvém vzduchu a teprve deset minut před začátkem první hodiny je vpustili dovnitř. Všechny studenty samozřejmě pozdravil profesor stojící u dveří budova-

v tělocvičně, kde shlédli dokument o Vítězném únoru a posléze si vyslechli projev soudruha ředitele Klause, který v něm zdůraznil význam události z února 1948 a odsoudil reakční pravicové síly, které se tehdy pokusily zvrátit přirozený vývoj v našich zemích. Také vyzdvihl píli našich pracujících vedených komunistickou stranou, díky jejichž úsilí kterým jsme vybudovali společnost bez krizí, společnost neustále se rozvíjející ekonomiky, vyspělých socialistických vztahů, společnost opravdové svobody. Řekl ale, že se musíme stále dívat dopředu a že nás čeká ještě spousta práce a plnění úkolů, které, vedení komunistickou stranou československa, úspěšně zvládneme a společně vyrazíme k lepším zítřkům. Zdůraznil, že komunistická strana československa, stojící v čele pracujících mas, byla, je a zůstává hlavní zárukou budování socialismu v naší milované vlasti,

sickým zvoněním a o přestávkách drželi kvůli bezpečnosti studentů na chodbách soudruzi profesori dozory. Jistě tak bylo zabráněno nejednomu úrazu či nehodě. O tzv. „velké přestávce“ studenti vyšli ven na chodbu a procházeli se po ní, aby si po hodinách strávených bez pohybu ve třídách mohli protáhnout a rozhybat své tělo. Studenti to uvítali s nadšením a za organizace pečlivých profesorů se velmi rádi prošli.

Věříme, že soudruh ředitel Klaus nepoleví ve svém budovatelském nadšení a že PORG se stane školou plně založenou na marxisticko-leninských principech. K dosažení cíle dokonalé socialistické školy, který si vytyčil, však musí ještě překonat mnoho nelehkých úkolů, a tak mu, a všem mladým pionýrům a svazákům navštěvujícím PORG přejeme hodně štěstí!

Honza Kaczor / Rudýzene

FYZIKA

Od této hodiny nikdo neočekával nic moc zajímavého, dokonce se zde vznášela hrozba, že se něco opravdu naučíme. Ovšem soudružka učitelka Bidláková neklamala. Už její oděv ukazoval, že to bere velice vážně.

Na začátku hodiny si užila vzácný moment zapisování do třídnice za totálního ticha, a dokonce byla obdarována ovocem z Hermanovic zahrádky.

Při úvodním zkoušení se ukázalo, koho soudružka Bidláková nemá ráda – i když takový Fojtík se jakžtakž zachránil, když správně poznal, že transformátor je nový, vysoce účinný socialistický vynález, stejně jako jiné socialistické vymoženky (žárovka apod.). Přesto si ho soudružka vychutnala, stejně jako Roesela. Velice ji ovšem dojala Jiroušková, když naprosto správně odcitovala Archimédův zákon, díky čemuž jsme v ní objevili náš nový vzor.

Poté začala samotná výuka. Všichni si pečlivě, za hrobového ticha, zapisovali výklad soudružky učitelky, předčítaný z učebnice. Jednalo se o jednoduší text, pojednávající cosi o stejnosměrném a střídavém proudu. Soudružčino tempo předčítání by mohlo zápolit na soutěži o nejrychlejší přednes. Ještě štěstí, že nekontrolovala zápisky.

Vyučování bylo v jednu chvíli přerušeno příchodem soudruhů Valáška a Bukovského a soudružky Malaníkové. Zjistili jsme, jak

HUDEBNÍ VÝCHOVA

Všichni jsme byli zvědaví, co budeme probírat v hudební výchově. Nedočkávat jsme čekali ve třídě, avšak soudruh učitel Uhlíř se opozdil, a tak dostal Bartoníček od soudružky Reischigové za úkol hlídat, aby jeho spolužáci nezlobili. No samozřejmě, že na tabuli, visící vedle portrétu soudruha prezidenta Husáka, musel napsat několik jmen. Špatné chování zaznamenal hlavně u Motykové, Staňka, Edelmannové, Stopkové, Chábové, Pišťáka a dalších. Obzvláště u Stopkové

hanebné máme mezi sebou spolužáky, kteří si snad ani nezaslouží rodičovskou péči a starostlivost, které se jim dostává. Münich a Švehla se nedostavili na oslavu Vítězného února pořádanou před pár dny. Druhý jmenovaný měl ještě tu drzost opravit soudružku Malaníkovou, že se jmenuje Švagr, a na její otázku: „Jak to, že se jmenujete Švagr??“ provokativně odpověděl: „My to tak máme v rodině, už delší dobu.“

Poté navíc přišel ještě s chabou omluvou: prý ten den jeho fotbalový tým pořádal hokejový zápas na počest onoho výročí.

Toto vyrušení nezabránilo pokračování ve výuce. Na konci předčítání si soudružka Bidláková namátkou přezkoušela, zdali jsme dávali pozor, a dokonce nechala některé pozorné žáky zkoušet ostatní. Tu čest měli Kurnas a Petrov, kteří nám jsou rozhodně lepším příkladem než Málek a Roesel, již neznali odpovědi na jejich otázky.

Na úplný závěr jsme si zopakovali, jaké náčiní je třeba na branné cvičení, které nás čeká po prázdninách. Málek si trochu zlepšil reputaci svou informovaností v tomto směru.

Nora Behová / kvarta

a Pišťáka bylo podivující, jak se zachovali, neboť v průběhu hodiny přišel soudruh Valášek se soudružkou Malaníkovou a udělili těmto dvěma žákům napomenutí za nepřítomnost na shromáždění. Aby tuto nepříjemnost napravili, dostali za úkol přinést na školní sběr minimálně 20 kilogramů papíru. Doufejme, že se jim to podaří a ukážou se naší společnosti v lepším světle!

Když soudruh Uhlíř dorazil, řádně jsme ho pozdravili a pak si do sešitů na hudební výchovu zapsali dva citáty: „V hudbě život Čechů“ (od B. Smetany) a „Není života bez zpěvu, jako není života

bez slunce“ (od J. Fučíka). Staněk byl jako obvykle drzý, vykřikoval, že Fučík chybí, přestože měl soudruh Uhlíř na mysli samozřejmě Julia Fučíka, a tak musel stát nějakou dobu na hanbě v koutě. Tvářil se, že mu to nevádí, my ostatní jsme ale viděli, jak je pro něj tato situace ponižující. Potom nás soudruh učitel zkoušel. U tabule byla Zemanová, která však nevěděla druhy lidových písní, na které se jí soudruh Uhlíř tázal. Tak jsme si je poté zopakovali všichni společně. Soudruh Uhlíř však musel opakovaně napomínat Motykovou za špatné položení nohou a nakonec si pozval její rodiče do školy.

Vůbec jsme se soudruhu učiteli nedivili, vždyť měla Motyková nohy na židli!

Na závěr hodiny jsme si zopakovali Internacionálu, a Kröbl byl dokonce pochválen za vzorné a upravené oblečení. Alespoň on zachránil reputaci naší třídy u soudruha učitele. Soudruh Uhlíř vyzkoušel neposlušnou Motykovou z lidové písně „Blekotala kaša v hrnku“ a pak zazvonil zvonek oznamující konec hodiny.

Alžběta Kovandová / terci

OBČANSKÁ NAUKA

Na začátku občanské výchovy si soudruh profesor Beran vyžádal službu. Třída v plné

kázní zírala, co může postrádat, když tabule je vzorně smazaná. Ale profesor nám otcovsky ukázal, k čemu všemu může být služba užitečná. Služba nejenom že uklízí, to je samozřejmost, ale také dokáže zapůjčit tužku, znáte-li film „Marečku, podejte mi pero“, a umí napráskat ty, co se do školy vůbec neobtěžovali přijít.

Správná hodina ve správně tvrdé škole se neobejde beze zkoušení. Křapka šel k tabuli a psal slovní spojení „pilná práce našich rolníků“ latinsky. Celé špatně – jak jinak by to Křapka mohl napsat než špatně. Také sešit nestál za nic. Měl odbyté odsazování a obsahoval obrázky. Tak ho soudruh profesor rozcupoval, aby se Křapka naučil vést pořádný sešit.

V následující části hodiny nám bylo předčítáno dílo sovětského historika, které na Spartakovo povstání nahlíželo jako na, cituji: „pokus proletariátů svrhnout moc vykořisťující buržoazie.“

Soudruh četl tónem, ze kterého nám bylo jasné, jak moc ho téma a samotné naše vzdělání zajímá a že by už nejraději byl někde úplně jinde. Na závěr doslova prosprintoval mezi lavicemi, aby každý

alespoň mrknutím oka zahlédl mapu, kudy Spartakus s uprchlými otroky putoval. To musely být hrozné doby, kdy v každé třídě nebyl počítač s dataprojektorem a mapy nebyly na stěně.

Z literatury jsme také vypisovali některé věty. „Veliký vojevůdce, ušlechtilý charakter, skutečný zástupce antického proletariátu.“ Tak se o Spartakovi vyjadřuje Marx.

Po četbě musil pedagog vyzkoušet, zdali dávali žáci při jeho monotónním výkladu pozor. A neunikla mu sebemenší chybička žactva, při které by se zkoušený spletl v letopočtu byť jen o jeden rok.

Když jsme dnes zhlédli dva nešťastné projevy dvou neuvědomělých vejrostků, museli jsme poznat i čas, kdy je žák, budoucí člen naší společnosti, opravdovou chloubou svých rodičů, kteří jej živí a šatí. Naše spolužačka Hutková napsala esej o Stalini, kterou soudruh profesor zaslouženě odměnil odznakem připomínajícím sedmnáctý sjezd KSSS. Všichni jsme tleskali a úspěch jí z rudého srdce přáli.

A protože plán pro dnešní hodinu jsme splnili za necelých devadesát procent času, na zvonění jsme ještě pět minut čekali za naprostého ticha.

Metoděj Bohuněk / kvinta

Úkol na doma: která vlajka visí špatně a proč?

PĚSTITELSKÉ PRÁCE

Soudružka Poutníková do třídy vletěla jak vánice a po celou dobu

jí energie nechyběla. Hned na začátku jsme museli srovnat lavice, ryska za ryskou a pak už přišly na řadu vši. Soudružka učitelka nám kontrolovala „záuší“ (prostory za pravým uchem) a byla úspěšná. Šebestiánovy malé breberky jí nezůstaly utajeny. Hned jej umístila do izolace o půl metru dál, ale v práci mu neslevila. Stejně jako ostatní si musel udělat výpisky ze čtyř papírů o živočišné výrobě.

Úkol to byl vskutku nelehký a moc jsem mu nedala. Jaké pak bylo moje překvapení, když si soudružka prošla všechny zápisky a oznámkovala si je. Mým dala samozřejmě baňatou pětku, ale byli i tací, kteří dostali čestné místo na nástěnce. Vlezdoprdelka Maxa a vzorná Roubalová s Černým použili barvičky a to jim získalo ono vysněné místo. Kucharský zase jedničku získal svým nenápadným přípisem k poznámkám: Buduji vlast.

Jedním z vtipných okamžiků byl i odchod soudružky na kávu. Zadala Honzovi Č. zapisování zlobivců a vybrala dobře. Tahle vlasa-

tá mánička, hanlivěji také „rocker“, si servítky nebrala a na tabuli se skvěla i nečekaná jména, jako například Maxa, který byl pak soudružkou nenápadně umazán.

Celá hodina se nesla v žertovném duchu. Šupová byla napomenuta za debilní dotazy, Kucharský měl notebook ze Sovětského svazu,

Plamínková dostala záchvat smíchu, vtipálek Marek byl vtipný jako vždy, Maxa bonzoval, Kroupa bonzoval a Bělík taky trochu bonzoval.

Anna Budinská / sexta

RECITACE

Hodina se soudružkou Malaníkovou začala netradičně. O slovo se přihlásili Petr se Šebou a hned si to štrádovali před tabulí.

Tam přednesli ruskou básničku o Míle, která byla myta mámou, a po obrovských ovacích si šli zase sednout. Následující minuty jsme se pokoušeli o výklad této básně a nakonec usoudili, že Míla je ČSSR a její matka SSSR ji očisťuje od nechtěných nánosů buržoazie. Padl i názor, že Míla je revoluce a spláchně z Československa všechny nečistoty. Ať to bylo s Mílou, jak chtělo, my se věnovali dalším básním. Čekal nás skupinový přednes. Skupina chlapců dostala báseň Pětiletka, a když jejich mocné basy dvanáctihlasně oslavovaly poctivou dělnickou práci, málokterý z nás se to hluboce nedotklo.

Ke konci hodiny si jeden ze studentů hrál s dinosaurem, a proto s ním musel k tabuli. Tam se měl pokusit složit krátkou oslavnou báseň na téma „dinosaur a žně“. Z fleku vystříhl:

*Dinosaurus z plastu,
venku jsou žně,
na poli mám tátu,
směje se na mě něžně.*

Po takovém úspěchu se k tabuli musel vydat další student, inspirovan svou čepicí, tak vychválil sovětskou armádu, až si ho soudružka dokonce poznamenala do zápisníku. Ani téma „vepř a revoluce“ nedokázalo zdolat dalšího vyvol(a/e)ného. Kdyby se všechny oslavné básně dostaly k uším našich ruských bratří, Sovětský svaz by snad pýchou zrudl ještě víc.

Anna B. / sexta

RUŠTINA

Tento jazyk nás vyučovala soudružka učitelka Glogrová. Poté, co zapsala do třídnice a služba vykonala určenou práci, splnil Čajčík svou

občanskou povinnost – nahlásil soudružce, že spolužák Klíma o přestávce úmyslně převrhl lavici Kurnase a Behové, nepomohl jim uklidit to zpátky a ani se neomluvil. Toto hlášení soudružka velice ocenila a promluvila Klímovi do duše. Naštěstí má ještě šanci své chování napravit a neohrozit si pozdější vzdělání. Když už jsme byli u napominání, využila toho soudružka Glogrová k vyčinění Roeselovi. Ten opravdu není chloubou svých rodičů. Nejenže zival a smál se při ranním projevu soudruha ředitele (jak si všimla jedna pozorná studentka, která uznala za nutné o tom soudružku Glogrovou ihned informovat), ale ani nebyl pořádně připraven na hodinu a seděl, když mluvil se soudružkou učitelkou. Na její výzvu vstal, ovšem tak, že byl o hlavu vyšší než ona. Na to soudružka zareagovala rozkazem, ať se nad ni nevyvyšuje a ať se ihned posadí.

Začala výuka. Byla to naše první hodina ruštiny. Stihli jsme se během ní s tímto jazykem alespoň seznámit. A to převážně

prostřednictvím tří kopií s ruskou abecedou, její výslovností a cvičeními. Trénovali jsme psaní a čtení azbuky a naučili jsme se pár jednoduchých vět. Např.: „Jmenuji se... Jsem student. Soudružko učitelko. To je kočka. Jak se jmenuje? Jmenuje se...“ Také se každý z nás pokusil napsat azbukou svoje jméno. Většinou úspěšně, za což jsme byli pochváleni.

Na závěr nám soudružka zpestřila hodinu ruskou básničkou o zajíčkovi, který těsně unikl lovcí. Básničku jsme si několikrát sborově odříkali. Poté se spolužačka Havláková odvážila odříkat ji sama a povedlo se jí to bez chybičky. Hřálo nás svědomí, jaké pilné žáky a vzory naší společnosti máme ve třídě. To se ovšem vážně nedalo říct o Roeselovi, který si z básničky nepamatoval vůbec nic a ještě byl drzý. Naštěstí naše pohoršení zmírnila Křestanová, další velice pilná žákyně, ze které bychom si měli brát příklad, když nám přednesla jinou ruskou básničku. Vlastně to bylo písnička, kterou jsme si sborově zazpívali pod „vedením“ Klímy, který tímto, díky svému hudebnímu nadání, zlepšil vlastní reputaci.

Nora Behová / kvarta

>> Život profesora

Při vyslovení slova profesor se někomu může vybavit starší pán s rákoskou v ruce, jinému třeba zase sexy profesorka v minisukni, ale mně se zjeví neustále vtípkující profesor (pan Jiří) Profota. Tudiž i tento text nemůže být o nikom jiném než právě o něm.

Nám všem známý a brilantní profesor je rodák z Kyjova, a tak při jeho hodinách není problém zaslechnout věty typu: „No to su překvapení,“ a podobné. Rozhodl jsem se, že následující text bude o jeho hodinách matematiky a zeměpisu, které většinu z nás baví a dost se u nich nasmějeme. A navíc jsem se dozvěděl, že už to není, co to bývalo. Jeden nejmenovaný starší spolužák mi prozradil, že před tím, než se oženil, byl pan profesor daleko větší „číslo“. Jeho nynější vtípy a podobné věci prý nesahají těm, které dělal za svobodna, ani po paty. Takže vlastně ani pořádně nevím, jestli mám litoval toho, že jsem ho takového nezažil, nebo za to být rád. Pojďme se tedy podívat do snad záživnější části textu.

Přenesme se do primánské hodiny matiky, která nejspíš navždy zůstane nezapomenuta... „Takže tady uděláme úhel o velik...“ pravila Ráchel a tak to všechno začalo. „Jak to myslíte, uděláme? Snad narýsujeme!“ opravil ji pan profesor. „Nic neuděláte! Úhel narýsujete, chleba upečete, zeď postavíte, slivovičku vypálíte, ale nic neuděláte!“ dodal. A to bych nebyl já, kdybych toho nevyužil: „Ale, pane

profesore, já si myslím, že udělat je taková nadkategorie pro všechny druhy činností. Stejně tak, jako chleba můžu upéct, tak ho můžu udělat.“ Pan profesor chvíli přemýšlel a pak vítězně, vzrušeně a malinko sarkasticky odvětil: „Aha, takže když se dete osprchovat, tak se vlastně dete udělat! A když se vás maminka zeptá: Davide, kam dete? Tak vy odpovíte: Já se du udělat do koupelny.“ Samozřejmě ve třídě vypukly nekontrolovatelné výbuchy smíchu a vsadil bych se, že ne jeden žák se smíchy rozbřečel.

A právě tohle je typické, Jiří Profota vás vždy dostane do situace, kdy už nejde odpovědět ani Ň, a když to říkám já, tak to už něco znamená!

Další rozmluvu vedl profesor s Jakubem Holubkovem, tuším o hodině zeměpisu. Jakub měl totiž na lavici komiks Zelený Raul a tam byl Jiří Paroubek v dole a nad ním byla bublina s textem: „Baník, pičo.“ Pan profesor Jakubovi vytkl vulgarismus, což Jakub komentoval tak, že toto je běžná hláška fanoušků Baníku. Profesor se spiklenecky usmál a pravil, že on je ale přece taky fanoušek Baníku!

Myslím si, že hodiny pana profesora Profoty nás mimo jiné naučí skvěle se vyjadřovat. Díky jeho neustálým opravám to totiž není nijak zvlášť těžké. Například začnete-li větu slovy: „No, že...“ můžete si být téměř jistí, že obdržíte lekci o přiborech.

David Balcar / sekunda

Učitelské děti aneb Kytku si strčte za klobouk

My učitelské děti to nemáme jednoduché. Je jen jedna skupina, která to má horší. Jejími členy jsou dvojnásobní šťastlivci, tedy ty děti, které mají učitelství z matčiny i otcovy strany. Jelikož oba moji rodiče vyučují, slízla jsem tu nezávaditelnou skupinu.

Matka učí na gymnáziu němčinu a tělocvik, otec matematiku, finance a různé varianty těchto předmětů na soukromé vysoké. Jako první by se nabízelo, že budou mít na své ratoles-ti vyšší nároky. No, souhlasím, ale není to zas tak strašné. Třeba tátu zajímá na vysvědčení pouze matika a angličtina. Jelikož si myslí, že jeho krev prostě musí umět matematiku, sestra má krušno. Vždy po nějaké špatné známce jí tatka

vyhrožuje vojnou, slibuje jí počítání celý víkend a tvrdý režim. Už z toho máme legraci, protože kolikrát byla vojna slíbena, tolikrát vyšuměla. „Učitel“ buď spal, hrál si s další dcerou, nebo dělal nevímco. Mamka zase ve mně našla nadšeného germanofila a stále mě srovnává se svými žáky. Někdy je to vážně peklo. Třeba když mi ničí večer tím, že mě testuje. Za večer napíšu testy z týdne všech jejích ročníků a matinka je spokojena. Další program na večer je opravování testů. Nejdřív mi nakáže, že mám opravovat jen tužkou a ona to pak obtáhne (to zrovna, červenou fixou se na tom vyřádím a basta). Pak mě samozřejmě ještě seřve, když něco opravím špatně nebo jí zkritizuju test.

> Ta naše budova PORGská

Vždycky jsem miloval stará a tajemná místa. Uličky a zákoutí ve staré Praze, staré budovy, staré chodby, podchody, schodiště a kdovíco ještě.

A poměrně nedávno jsem zjistil, že takhle nádherně stará je i budova PORGu. Stojí už nějakou dobu, a nachází se v ní spousta zajímavých míst. A tak jsem začal podnikat objevné výlety do různých částí naší školy.

Nejdříve jsem zašel na půdu, kde se mi obzvláště zalíbilo. Půda je totiž prosycena krásnou vůní starých dřevěných trámů a odložených, dávno zapomenutých věcí. Je tam příjemné přítomí a neuvěřitelně krásné ticho. A když prší, rozléhá se tam úchvatný rachot kapek dopadajících na střeche školy, který jen tak někde neuslyšíte.

Mé další výlety směřovaly do sklepení školy. Vždy se mi líbilo to sympatické přítomí, ty staré lampy, staré dlaždice, všemožné trubky, ušmudlané stěny, staré vypínače a hlavně černé dráty vedoucí po stěnách sklepní chodby. Ale to už bohužel zmizelo. Avšak místnosti se našťastí nepředělávaly, z nich jsem nejdříve navštívil novou kotelnu. Není tam toho moc, je to jenom malá komůrka, ve které se nachází tiše hučící kotle a pár skříní. Ale zato stará kotelná mne opravdu nadchla. Tato úžasná temná místnost plná starých kotlů, dávno nepoužívaných krámů vyřazených ze tříd či jen tak se tam povalujících, ty všudypřítomné trubky a dráty, knoflíky, rozvodové skříně, páky a vypínače vedoucí k dávno nefunkčním zařízením, ty haldy starých skříní a beden a to vše nacpané to tak zvláštního prostoru, jakým je stará kotelná, to mě uchvacuje. Vchází se tam železnými dveřmi a nahoře je jakýsi ochoz, který je zčásti zavalen věcmi, zčásti průchozí, aby se tudy dalo sejít po úzkém kovovém schodišti dolů na prostranství, ze kterého se kdysi přikládalo do kotlů, ale dnes už slouží jen jako sklad beden a čajovnických ZONEK. Také zadní místnost kotelny, do které se vchází z „ochozu“ je moc pěkná. Ta je ale už z velmi velké části zavalena starými židlemi, vysavači a skříněmi, což ale vůbec nevádí, naopak, dodává jí to ten nádech sklepnitosti a místa, na které už se zapomnělo a o kterém nikdo neví, ale které je přítom tak krásné...

Honza Kaczor / kvinta

> Čajové okénko do sklepa

Na školní zahradě již přestal vítr honit sněhové vločky, skrze kaštan prosvítají první sluneční paprsky. Ano zima končí

A to se stává často, protože není větší zábava než ji vytáčet.

Stal se ze mě také takový strážný anděl jejich studentů. Musím mamku ohledně známek krotit, protože pětka sází nemilosrdně a s propadnutím problém vážně nemá. Když to má někdy žák se známku nerozhodně, dá někdy fušku přesvědčit ji, že si tu lepší určitě zaslouží.

Když přijdu domů, je to jedna palba otázek za druhou. Mamka mě šíleně terorizuje dotazy o škole. Ptá se na každý předmět, na známky a na výuku obecně. Většinou to má stejný průběh – nejdříve vstřícně odpovídám a snažím se podat nějaké informace, ale už za půl minuty výslech nezvládám, zařvu nějakou sprostárnou a zabouchnu za sebou. V pokoji se uklidním. Ovšem pouze když za mnou nepřijde a nezačne vyzvídat dál. To pak nastává další fáze, pouštím si naplno maidny a zeslabuju, až když se ozvou naštvané výkřiky a mamku rozzuřím na jedničku.

My učitelské děti máme taky jednu velkou výhodu. Ta se ukáže na konci školního roku a někdy i v pololetí. Je ale potřeba, aby rodič byl třídní. Když se rozdává vysvědčení, děti nosí drobné dárky. Většina jsou samozřejmě tradičně kytice, ale najdou se i jedinci, kteří nosí tzv. věčné dárky – bonboniéry a čaje.

Tihle studenti si umí udělat oko. Co my doma s kytkou... Většinou hned první dny prázdnin odjíždíme na dovolenou. S bonboniériami si ale poradíme výborně. Bohužel kytice, mnohdy složité svázané, se nedají jen tak sežrat. Proto jsme třeba minulý rok měly se sestrou úkol roznést je v sousedství. Cítily jsme se trochu trapně, když jsme zvonily po okolních domech a dávaly překvapeným lidem pugéty. To ještě šlo, ale pak se organizace ujal taťka, začal pobíhat po ulici a vyhlížet oběti. Hned vzápětí jednu našel. Docela milý pán venčil psa a taťka okamžitě na celou ulici zaburácel: „Chyťte ho!“, vrazil nám kytici do ruky a už nás hnal. Milý pán se na nás sice chvíli divně díval, pak ale váhavě přijal. Možná to bylo tím, že ve stínu vše kontroloval táta. Jakmile pán přijal, otec vyskočil z křoví a jal se pánovi potřásat pravicí.

Inu, vidíte, že učitelé někdy vážně nejsou úplně normální a my to mnohdy odnese. Proto zapomeňte na nošení kytiček, svíček a olejíčků. Když už nic, aspoň nám osladte život a třídním noste bonboniéry, čokoládu a jiné laskominy. Mnohdy to neděláte pro ně, myslíte na nás – učitelské děti.

Anna Budinská / sexta

a skončila po dlouhé době i v Čajovně. Tam, kde kdysi bývala díra do komína a zima, je nyní pevná zeď a příjemné teplo.

Čajovna se začíná plnit lidmi, začíná přestávka. „Máte ZONku?“ „Jak to, že jste neobjednali Nordcoly?“ V čajovně začíná jaro. Již odpadá ta dřívě životně důležitá funkce vařiče jakožto zdroje tepla. Již se může soustředit jen a jen na vaření palačinek, masaly, čaje. Lidé přicházejí. Lahve se vracejí. Lahve mizí. Palačinky se smaží. Palačinky mizí. Čajovníci nestíhají. Lidé odcházejí.

Zdá se, že Čajovna ožila a nemůže jí být lépe. Ale je tomu skutečně tak? Na první pohled funguje skvěle, stejně jako by fungoval automat na nápoje. Čajovna ale nevznikla pouze jako automat na nápoje, ale i jako místo, kde se mohou studenti posadit, rozmrznout, popovídat si a vytvářet tak školu s rodinnou atmosférou.

Teď, když je v Čajovně opět teplo, nenechte ji znovu zmrznout, nevytvořte z ní pouze automat na nápoje. Stačí projít zářivým sklepením, skrze GAUČ. Ano, rozevřete lítačky, vejďte a posadte se. Dejte si čaj!

Hratýl, 2/4 bývalých čajovníků

>> Harry Potter: pohled zpět

Nedávno jsem dočetla sedmý díl knižní série, která udělala ze své autorky jednu z nejbohatších žen světa. A nás obohatila o jeden nezapomenutelný příběh. Jméno Harry Potter je jistě známé všem. Podle mne právem. Dostala jsem se k němu asi ve třetí třídě, v době, kdy jsem neměla přehled o tom, co se děje ve světě, neznala jsem pocit „tuhle knížku bych si měla přečíst, četli ji už všichni“. Harry Potter mě prostě ohromil. Od začátku do konce. Po přečtení posledního dílu jsem zavzpomínala na historii mého žití s Harrym a myslím, že pokud jste byli (a jste) stejní nadšenci jako já, jistě mě chápete. I když ne každému se knihy líbí, určitě nejsem sama, kdo v páté třídě strašně doufal, že dostane dopis z Bradavic. Dopis, který zaručí nejenom umění kouzlit, ale také přivede do kouzelnického světa, skrývajících hromadu úžasných nápadů, jak zjišťujeme při přípravě na studium v Bradavicích. Děravý kotel je sympatické místo, ovšem Příčná ulice vede. Vážně bych ji chtěla zažít na živo... Zajít k panu Ollivanderovi a vybrat si hůlku, v prodejně hábitů si najít ten nejhezčí, v cukrárně si dát něco pro mudly nepředstavitelně výborného, nakonec si koupit např. krásnou sovu (nebo jiné zvířátko dle libosti). Když dojdou peníze, navštívit Gringotovu banku. Skřeti

a svištění dolů chodbami na vozičku velikou rychlostí sice nezní moc lákavě, přesto je banka něčím přitažlivá – systémem, který funguje a je nepřekonatelný (jak člověk v počátcích bezmezně věří). Určitě by to bylo hezké první září a jízda vlakem, na jejíž konci by přišlo to nejlepší, Bradavice samotné. Hned první události, rozřazení do kolejí Moudrým kloboukem a slavnostní hostina s obrovským množstvím dobrot, ve Velké síni zářící hvězdami, zní příjemně. Všechny detaily Bradavic (a celého světa kouzelníků) jsou krásně vymyšlené – všichni ti duchové, pohyblivé obrazy, kouzelná měnící se schodiště, létající motorky, zvláštní tvorové, cestování krtkem, ministerstvo kouzel...

I hlavní smysl Bradavic se mi velice líbí: naučit kouzlit. Neříkejte mi, že vás ta představa neláká. Mávnout hůlkou, říct pár slov a dokázat věci nevídané, to musí být úžasné. Nebo smíchat pár přísad a stvořit lektvar, díky kterému můžete např. změnit podobu. Všechno jsou to vědomosti mnohem užitečnější a zajímavější než kupříkladu složité názvosloví v organické chemii, působení sil v jednoduchých strojích, grafy dlouhatánských souvětí, veškeré soustavy savců apod. (doplňte dle vlastního uvážení). Ano, i v Bradavicích nějaké ty zkoušky

jsou, ale to se dá určitě zvládnout. Jak se čtenář pročitá k pokročilejším dílům, kouzelnický svět odhaluje své nebezpečné součásti a už to vůbec není ta sladká pohádková oáza prvních dílů. Známky z předmětů, otravní profesori... to nikoho nezajímá. Tady jde o život, lépe řečeno o to, aby o něj přišlo co nejméně nevinných lidí. Oproti začátku změna – nicméně já tuto změnu vítám. Aspoň je Harry svým způsobem realistický. To, že Voldemort znovu povstal, stal se post-rachem kouzelníků a zabil mnoho lidí, mezi nimi i pár našich oblíbenců, to je kruté, ovšem docela přirozené. Myslím, že se paní Joanne Kathleen Rowlingové podařil vyvážený a povedený přechod z veselého světa kouzel, po kterém můžeme toužit a fantazírovat o něm, k temnému období, kde jen silnější přežije. Sedmý díl je vysoce dramatický, napínavý a díky tomu velice čtivý. Jedná se o důstojné zakončení „potteromanie“, po jehož přečtení určitě každý milovník rád vzpomíná na své seznámení s Harrym Potterem a jeho kamarády a vzpomene si, proč ho to vlastně všechno tak okouzilo.

Nora Behová / kvarta

>> Trenýrky

Když pan profesor Tatiček zaváděl v hodinách češtiny mluvní cvičení na zadané téma, jistě si nebyl vědom možných následků tohoto počínu. Snad by vše proběhlo poklidněji, kdyby jako hlavní kritérium nestanovil to, zdali text zaujme. My mu za to však vdčíme a předkládáme vám k přečtení text septimána Jindřicha Traugotta, který mohl volit mezi tématy *ticho* a *trenýrky*.

(Jindřich Traugott usedá na židli a vyčkává naprostého ticha ve třídě. Následující text přednáší s naléhavostí a určitou nesmělostí zároveň)

Kráčím temným hvozdem svého mládí a vzpomínám. Bříza už si nepohrává s hašteřivými lístky jabloně. Je bezvětrí a smráká se. Nikdy jsem nebyl příliš průbojný. Spíše slabý a poddajný. Já chci bojovat za dobro, ale cožpak mám dost sil, když jsem jí ani nedokázal říct, že ji miluji. Jediné, co teď cítím, je ticho.

(Pauza)

Přeteskne ticho, které je zároveň tím jediným, co mě může hrát. To ticho prostupuje celým mým tělem. Cítíte ho i vy. Cítíte ho naprosto zřetelně. Cítíte ho do té doby, než pravím: „Ale hovno!“

(Vstává ze židle s lehkým úsměvem na rtech. Začne pocházet po třídě. Jeho přednes je velmi energický)

Vždyť můj text není o žádném nostalgicko-pubertálním tichu. Nýbrž – o trenýrkách. Trenýrky, trenýrky. Co jsou to trenýrky? Co nám evokují? Jakou pozici zaujímá fenomén trenýrek v každodenním životě moderního člověka? Kdy vznikly trenýrky? Kdo je vynalezl? Jak vyrobil z trenýrek vysokofrekvenční radiokomunikační zařízení? Nevíte. Já také ne. Ale teď vážně. Co nám trenýrky jako takové evokují? Vzrušení, chtíč, pohoršení, zvědavost. To vše souvisí s tím, jak přitáhnout pozornost. A od toho tu taky jsem. Snažím se vás zaujmout. Zatím to nebylo nic moc. Já vím. Ale co kdybych teď na chvíli odložil tento papír a vysvlékl se do trenýrek? Hm, zkusíme to.

(skutečně se vysvléče do velmi roztrhaných trenýrek)

Tak. Zaujalo vás to? Možná ano, ale je to vlastně důležité? Přilákat něčí pozornost není těžké, ale udržet si ji, to je kumšt. Znamená to neustálou aktivitu a progresi. Nemůžete si dovolit stagnovat. Musíte mířit stále výš a výš.

(vyleze na lavici)

Teď když se ocitám v této vysloveně dominantní pozici, zjišťuji, že poté, co jsem si získal stoprocentní pozornost vás všech, nemám vůbec nic na srdci. Vůbec nic, co bych vám chtěl sdělit. A říkám si: mělo to vlastně smysl? Mělo! Stojím v této třídě na lavici téměř nahý, oděn v tento cār, kterému se možná kdysi dávno dalo říkat trenýrky, a káži vám všem. A do tohoto grandiózního výjevu vstoupí Klaus nebo Přibík jen několik okamžiků na to, co zařvu: „MRDAAAT!“ *(zařváno z plných plic)*

Nezískám pozornost pouze vaši, ale dokonce pozornost celé školy. *(Jeho projev stále graduje)* Toto je poprvé, kdy dopad našeho mluvního cvičení opouští hranice vymezené zdmi této třídy. Myslíte, že jsem blázen?

(Pokračuje pateticky)

A není nakonec každý, kdo se urputně snaží získat pozornost druhých, tak trochu blázen? Není, co? Tak nic. Zapomeňte na to, co jsem vám tu teď říkal...

(Seskočí a oblékne se)

(Přistoupí ke katedře a s očitou nespokojeností a pochybností přednáší následující text prof. Tatičkovi)

„Tak vy jste to pojal podobně jako Adam. Já jsem tady říkal, že si nepřeji, aby takto vypadaly i ostatní texty. Vy jste byl teď dlouho nemocný, tak patrně nevíte, že už tu bylo vícero takovýchto pokusů, což Vás samozřejmě nikterak neomlouvá. Dále bych si dovolil zkritizovat takovou určitou nekonzistentnost toho textu. Vy jste tak skákal z jedné perspektivy na druhou. Já se přiznám, že jsem se v tom vašem projevu místy trochu ztrácel. Čili celkový dojem z toho textu, pokud se vůbec dá mluvit o nějakém celkovém dojmu, je velmi rozpačitý.“

Jo a poslední věc, Jindřichu, to, že jste v závěru vašeho textu upozornil na jeho nedostatky, neznamená, že tam ty nedostatky nebyly, což se samozřejmě bude muset odrazit i ve vašem hodnocení. Nemluvě o tom, jak troufalým až drzým způsobem jste to provedl.“

(znechuceně odhodí papír na katedru a jde si sednout)

Jin Tra / septima

>> Promítač snů

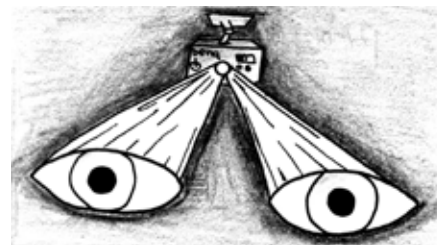
Čistím si zuby a pasta na kartáčku jako by symbolizovala odevzdané peníze za lístek. Potom vcházím do pokoje, nápadně podobného kinu, promítací sál s jedním křeslem. Sednu si do postele, rozsvítím lampičku a z knihovny vytáhnou rozečtenou knihu. Záložka zase chybí, takže hledám po paměti. Děj knihy jako reklamy před začátkem toho pravého filmu. Chuť Coca-Coly nahrazena ústřední postavou povídky, skvělé vlastnosti LCD obrazovky zastupuje hlavní zápletka. Avšak zezdola se ozve, že mám okamžitě zhasnout. Na sál imaginárního kina v tu chvíli taky padá tma. Oči se mi pomalu zavírají a projekce začíná. Z malé dírky za mými zády tryská světlo, jako pramen v Karlových Varech, a vidím zrnka prachu plující vzduchem. Snad nahra-

zují bílé obláčky, beránky, kteří teď v noci buď někde odpočívají, anebo je prostě moc tma na to, aby je bylo možné spatřit.

A teď přichází nejnepřínávější okamžik. Co se mi promítne před očima? Čí příběh v noci zažiju? Svůj? Romantiku? Drama? Skutečnost? Vyplní se to někdy? A budu si to vůbec ráno pamatovat? Někdy je asi lepší nevědět, co mi ten záhadný člověk zase pustil do hlavy. Ale co on je vlastně zač? Tajemný promítač snů. Musí mít velkou fantazii, vymýšlí si nové a nové příběhy. Možná neuznaný a neúspěšný spisovatel. Jeho díla se nikomu nelíbila, a tak se odešel realizovat někam jinam. A skončil u mě v hlavě, kde se může projevat podle libosti. Nikdo mu nezabrání v tom, aby mi promítl horor, nikdo ho nezadrží, když se

mi bude chtít pomstít noční můrou. Každý má svého promítače, každý má své sny. Krásné, hezké, sladké, napínavé, mokré, dobrodružné, temné, skutečné, fantastické, strašidelné, zapomenuté. Ale má je a to nezapře. Vždyť kam by zmizeli všichni ti neúspěšní spisovatelé?

Bět Ka / tercie

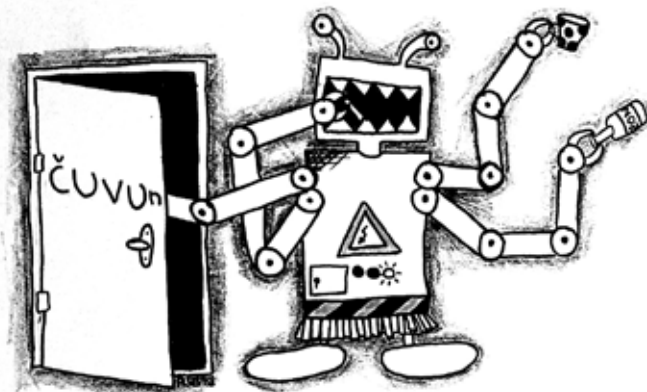

>> Brepty pana Jana

Asi jste si nemohli nepovšimnout, že od začátku letošního školního roku funguje ve školním sklepení opět čajovna. Každý ji určitě znáte, někdo tam chodí posedět a dát si čaj, někdo pro ZONKY a ten zbytek z vás o ní určitě aspoň slyšel. V následujících řádkách ale nechci dělat čajovně nějakou reklamu, nechci o ní psát z pohledu porgána, který si tam občas zajde dát něco k pití. V tomto textu bych chtěl zhodnotit fungování čajovny za poslední rok z pohledu čajovníka.

Na počátku stál nápad, že bychom mohli tuto – v zimě loňského roku zavřenou – čajovnu opět oživit. Bylo to celkem snadné: sehnali jsme nějaké to nádobí, oslovili pár našich spolužáků, zdali by se nechtěli také stát čajovníky, a čajovna se mohla v září rozjet. Hodně nás také potěšil velice vstřícný přístup vedení školy. Byla nám ze školních peněz zakoupena varná konvice, dvouplotýnkový vařič, lednice a vedení školy nás v tomto záměru velmi vřele podpořilo a nekladlo vzniku čajovny pražádné překážky, ba naopak, vyhovělo nám snad ve všem. Čajovna tedy začala fungovat a kupodivu poměrně hladce až do onoho incidentu s ukradenou tisícovkou. Byla to pro nás dosti velká rána, nevěřili jsme, že by někdo z porgánů byl něčeho takového schopen, ale evidentně ano. To jsme ale nějak překousli a pokračovali dál. Velmi jsme rozšířili výběr čajů, vyvažovali jsme a začali dělat takové dobroty jako salep nebo masalu. Taky jsme opět začali s prodejem ZONek, což se loni dělo pouze v podstatně menší měřítku u nás ve třídě v rámci bagrfondu (jistá kvintánská finanční instituce).

Co mne ale velmi zklamalo, je přístup některých studentů k čuvňáckému majetku. Od doby, kdy jsme začali do školy vozit ZONky, to vyšlo hodně najevo. Spousta lidí prostě přijde, koupí si ZONku, vypije ji a lahev následně nechá ležet někde ve škole, nebo dokonce i jinde (nejkurióznější místo, kde jsme na ni narazili, byla jídelna na Korábě) a dál už se o ni nestará. Vůči čajovně je ale takovéto jednání velice nekolegiální. Uvědomte si, prosím, že čajovníci svou práci v čajovně dělají úplně dobrovolně, zadarmo. A když potom vidíme, že někdo takto zachází s čajovníckým majetkem, že si ho neváží a že je mu bohužel úplně jedno, že tímto jednáním přidělá čajovníkům spoustu nesmyslné práce, jako je běhání po škole a shánění lahví od ZONU, je to dosti demotivující. To se ale netýká pouze lahví od ZONek. V čajovně je také velká spousta různého nádobí a jiných věcí. A když potom dorazím do některé ze tříd a tam vidím povalovat se čajovnícké skleničky natřené čímsi namodro či

čajovnícké talíře upatlané od nějakého neidentifikovatelného hnusu, je mi v těchto chvílích trochu smutno a říkám si: proč já to vlastně dělám, proč pro tu čajovnu vynakládám tolik energie? K čemu to všechno, když toho stejně pak někdo takhle zneužije a je mu úplně jedno, že nějaký čajovník pro to, aby on si mohl půjčit z čajovny talíř a sníst si z něj svůj oběd, obětovali svoji energii a čas? To mám potom pocit, že zbytečně mrhám energií, když si toho potom stejně nikdo neváží a dokáže se zachovat takto.

Já samozřejmě nemám vůbec nic proti tomu, aby si z čajovny někdo něco půjčil, naopak, jsem rád, že se to použije, že si z toho talíře někdo ten oběd může dát nebo že si do hrníčku někdo udělá čaj, když nemá vlastní. Proč ne? Zamyslete se ale prosím nad tím, zdali, když si z čajovny půjčíte talíř, není také normální a slušné ho do čajovny zase vrátit, umýt ho a schovat na své původní místo? Ano, mohli bychom v čajovně zamykat skříně (jako to dělala předchozí čajovna), mohli bychom vybírat zálohy za lahve, mohli bychom dělat spoustu dalších opatření, abychom měli lehčí práci a nemuseli se starat o tisíce zbytečností takového druhu. Ale já stále věřím, že je to zbytečné, že se k sobě dokážeme chovat s náležitým respektem a úctou, že stačí jen troška ohleduplnosti a sounáležitosti a pak všechno půjde líp.

Honza Kaczor / ČUVUN

>> O mluvení a přemýšlení

Čím jsem starší, začínám si všimnout názorů ostatních lidí. Zajímá mě, co si ostatní lidé myslí, zaujímám k různým věcem různé postoje. Pomalu si uvědomuji, že je velice obtížné se k většině problémů postavit. Mít dostatečný nadhled nad věcí, mít dostatek informací, zkušeností... Není to zkrátka jednoduchá věc, zaujmout nějaký „rozumný názor“.

Co mě ale děsí je, jak spousta lidí nedokáže tento rozumný názor zaujmout: nevidí zjevné skutečnosti, nedokážou se povznést nad problém, a proto se nedokážou rozhodnout ani rozumně, ani zodpovědně. Nemluvíme teď o politicích, ani jiných lidech, kteří jsou na očích – mluvíme o prostých lidech. Proč naše sousedka nedokáže pochopit, že když máma umývá balkón, nějaká voda prostě steče na její balkón, který je pod tím naším? Proč odpůrci radaru nevidí, že radar nemůže ničemu uškodit a že jediným důvodem odporu k radaru je pouze anti-amerikanismus? Proč Slováci volí Fica a Slotu, přestože jeden z nich je starý komu-

nistický populist a druhý odporný nacionalista? Jakože se do čela vládní strany může dostat člověk, který založil svoji kariéru na vystěhování problémových Romů do kontejnerových bytů a který navrhuje řešení „Romské otázky“, za které by se nemuseli stydět ani staří komunističtí vládcí?

To jsou věci, které nedokážu tak úplně pochopit. Lidé cpou nos do věcí, kterým ani za mák nerozumí, nadávají na všechno kolem sebe, snaží se skrýt za masu, a když někdo z té masy vystoupí, distancují se od něj a nechtějí s ním mít nic společného. Spousta lidí si nedokáže udržet odstup od věcí, které tento odstup vyžadují. Přečtete si nějaké internetové fórum a dáte mi zapravdu. Velké množství lidí nejen na internetu dříve mluví, než přemýšlí. To je podle mě chyba, přímo osudová. Je jasné, že člověk chce porovnávat svůj názor s názory jiných lidí, že o něm chce debatovat, ale je zřejmé, že je potřeba názor nejdříve pečlivě promyslet, až potom se o něm s někým bavit. Když je člověk zbrklý ve svém rozhodování, nebo

když se nechá strhnout davem, může se dopustit velkých chyb a omylů. Nikdo z nás nechce dělat chyby, věřím, že se všichni chceme rozhodovat co nejlépe – nechceme nikomu ublížit, ale zároveň si přejeme vytěžit díky našim rozhodnutím co nejvíc. Naše přemýšlení musí být kritické: musíme hledat chybu ve všech názorech, i v těch vlastních. Kdo není schopen takového (auto)revize, nemůže si nikdy vytvořit tak dobrý obrázek o věci, jako člověk této revize schopný. Dbejte na to, abyste měli o věci co nejlepší informace, co nejdokonalejší znalosti – nemůžete hodnotit věc, do které nevidíte a o které nic nevíte.

Takže prosím vás všechny, pečujte o své názory, protože jsou to nejcennější, co máte. Buďte kritičtí: zamyslete se třeba nad tímhle článkem a určitě objevíte něco, s čím nebudete souhlasit. Ale hlavně používejte hlavu a místo mluvení raději přemýšlejte...

Jakub Kurnas / kvarta

>> Jak jsme s anarchisty a zelenými tahali za jeden provaz

2 sextáni se zúčastnili demonstrace proti americké radarové základně v Brdech

V sobotu 15. března prošel Malou Stranou poměrně hlasitý a početný dav obyvatel, kteří se odmítli smířit s instalací amerického radaru v Brdech. Jakkoliv jsme se vedle anarchistických, komunistických a dokonce i islamistických aktivistů cítili nepatřičně, nakonec jsme byli rádi, že jsme se této akce zúčastnili.

Z Ústavy plynoucí právo shromažďovací tu existuje s okupační přestávkou již devadesát let. Ne vždy bylo dodržováno, naši rodiče by mohli vyprávět o brutálním rozhánění demonstrací na konci komunistické éry. Dnes opět vládne svoboda a my můžeme v ulicích nahlas říct svůj názor, aniž bychom se báli odplaty. Jakmile si mladý člověk na demonstraci tento fakt uvědomí, nadme se pýchou na svoji domovinu bez ohledu na to, zda zrovna spílá jejím vůdcům, či nikoliv.

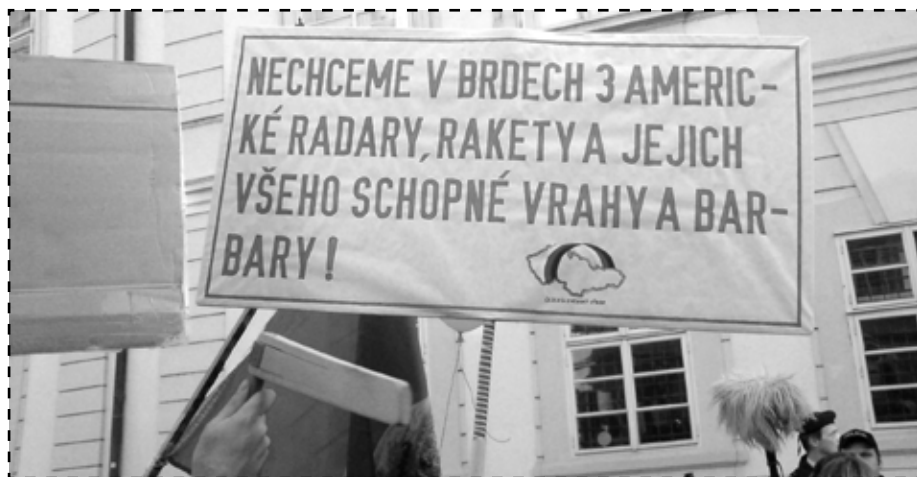
Komunisté a husiti v láskyplném objetí

Jak už bylo zmíněno, protestní pochod organizovalo sdružení NE základnám, které v poslední době stále hlasitěji volá po referendu. Pochodovalo se tudíž pod hlavním transparentem REFERENDUM = DEMOKRACIE. Vzhledem k průzkumům veřejného mínění je ale jasné, že by se občané vyjádřili většinou proti radaru, proto se jej asi nedočkáme.

Na Hradčanském náměstí, které bylo vybráno za místo srazu všech demonstrantů, se objevila neuvěřitelná směsice příznivců nejrozličnějších stran, organizací či hnutí – od anarchistů a hipisáků přes komunisty a sociální demokraty po zelené, husity nebo prostě jen odpůrce radaru, to všechno ve všech možných věkových kategoriích. Člověk zajímavý se o historii se pak ani nedívá, že tzv. Lidová fronta ve Španělsku, tvořená směsicí různých stran, které měly jen jediný společný zájem, tj. porážku frankismu, se nemohly dohodnout. Představa, že by spolu jednali husité a anarchisté o nějakém seriózním tématu, je vpravdě úsměvná. Navíc, když si člověk uvědomí, že někteří z demonstrujících se s velikou pravděpodobností účastnili Sametové revoluce v roce 1989 a nyní pochodují v jednom průvodu s komunisty a bojují za stejnou myšlenku – je to opravdu neuvěřitelné.

Čím více vojáků, tím více míru

Těsně po tom, co jsme dorazili na místo určení, se na náměstí objevili provokatéři. Asi dvacítka vyholených lebek s americkými a iránskými vlajkami byla ovšem ihned zpozorována policií a té se po počátečních rozpacích (kdy se skupinu pokoušela obklíčit trojice policistů s nápisem „antikonfliktní tým“ na zádech) podařilo narušitele od demonstrace oddělit. Průvod proto mohl v klidu vyrazit směrem k cíli svého pochodu, ame-

rické ambasádě. V čele zástupu kráčely nad hlavami protestujících velké papírové figuríny politiků zasazujících se o vybudování protiraketové základny v Čechách. Každý z nich měl na sobě nalepený nějaký vtipný citát, například „Čím více vojáků, tím více míru – George W. Bush“ nebo „Osvobodili jsme Afghánistán, osvobodili jsme Irák a vás také osvobodíme – Condoleeza Riceová“. Těsně v závěsu následovaly „iránské zbraně hromadného ničení“ vyrobené z papíru a spolu s petičí určené k předání americkému velvyslanci.

Demonstrace byla primárně namířená proti radaru, tento rámec však přesahovala. Záměrně byla svolána během „mezinárodního týdne proti válkám a zbrojení“. Pokřikovat na americké diplomaty, zalezlé za zavřenými okny velvyslanectví na Malé Straně a nazývat je okupanty, to mnohé protestující příliš nenadchlo. Přišli jsme si zanádat proti radaru a ne tady hájit fanatiky, jako byl Husajn a je Ahmadinežád, říkalo mnoho našich známých, kteří se na demonstraci také objevili. Je to dáno pestrostí celé iniciativy NE základnám. Pokud jste proti nesmyslnému zbrojení, které pouze destabilizuje svět, musíte chtít nechtě stisknout zuby a vydržet ideologický puch, který sálá od vašich extremistických soudruhů z davu. Účel světí prostředky, ale stát vedle komunistů s praporem Gottwalda už je vážně silné kafe.

Argumenty z Marsu

Není moc jasné, co mají znásilněné Japonky, které se staly obětí zvůle amerických vojáků z nedaleké základny kdesi u Tokia, společného s radarem, ale přesto během

projevu jakési slečny tento argument padl. Představa, že jsme proti radaru proto, že se bojíme, aby nám Američané neznásilnili polovinu národa, je docela směšná. Občas nám připadalo, že si to lidé kolem představují jako Hurvínek válku. Jeden pán tam například začal vytažovat fakt, že americké banky poskytovaly nějaké úvěry hitlerovskému režimu. Pro označení bankéřů dokonce použil přídomek „žokejové z Wall Street“.

Každý má právo na svůj vlastní názor, my jsme šli na demonstraci z vlastního přesvědčení, že stavba nových základen a další závody ve zbrojení situaci v dnešním světě nezlepší, ale naopak vyvolají destabilizaci celých regionů. Vývoj a výroba nových zbraní, zajišťování funkčnosti obrovských bezpečnostních zařízení a vedení válek stojí miliardy a biliony dolarů. Sedmatřiceti zemí světa hrozí letos hrozí potravinová krize, cena jídla na mezinárodních trzích loni stoupla o čtyřicet procent. To jsou fakta, která nelze zpochybnit.

Demonstraci proti americkému radaru jsme tedy nakonec opouštěli se smíšenými pocity. Většina průvodu se odebrala směrem na Václavské náměstí, kde se chtěla přidat k protestům proti samostatnosti Kosova, zatímco my, vysílení demonstrováním a neustálým skandováním, jsme se odebrali občerstvit se do McDonaldu, čímž jsme celému našemu „protiamerickému“ dnu nasadili korunu.

K tématu se obsírněji vrátíme v příštím čísle.

Radek Hlaváček a Šebestián Kroupa / sexta

>> Perly sviní(m)

Štěpáne, vy jste jako ty herci! Furt nic a pak před premiérou honem rychle finišují. Budte jak ten Třískal! Ten to umí na první čtený zkoušce! To je Amerika, Štěpáne!

(v rámci pravidelné diskuse o praktickém smyslu matematiky): K čemu je dobré znát zeměpis? Někam jedu nevím kam, hlavně že jedu, biologie? Chci dítě, tak mám dítě... K čemu je tomu rozumět? To přeče nejde se takto ptát.

Z. Ž.: To bude tři na pátou... Ne, na čtvrtou! Když vy mě hrozně matete!

J. P.: Matete? To byl fotbalista, tuším kamerunský...

J. H.: To byl Makalele ne?

J. P.: Ale vůbec, Henki... Já mám doma ročenky fotbalu, já vám to najdu. To vy jste byl ještě...

M. D.: Na houbách.

J. P.: Ale né...

M. D. (podruhé): Na houbičkách?

A. R.: Že vás vyruším, můžu se jenom zeptat, co teď vlastně počítáme?

Tohle chcete počítat? Tak to ne. To je nedůstojný. To je trivialita.

Počkejte, vy mícháte koše s baňama.

Martine, vy tady máte baterii jídla. Vy máte asi dobré spalování, že?

Takový apel na vás... Chodte do školy. Snažte se, pokud je to možné. Prosím vás. Oni si pak ostatní kantoři stěžují, že je vás tady pět a nedá se tu učit.

Jak to, že vám to nejde, Martine? Vždyť jste dnes neměl nultou?

M. V.: Měl.

J. P.: Tady máte pozdní příchod.

M. V.: No, tři minuty.

J. P.: No vidíte, že jste ji neměl celou...

(Z. Ž. má problém s dataprojektorem): Proboha, to se mě neptejte, to je jak kdybyste se ptal pana Rolečka, jak se hraje squash.

A to ještě nevíte, že píšeme ve čtvrtek test.

M. D.: A to ještě nevíte, že tu ve čtvrtek nebudeme.

Nechystá se doufám někdo z vás maturovat z němčiny?

H. T.: No...

Hm. Tak to je dobrej vtíp.

Zítří si napíšeme test. Kdo nepřijde, je srab a zrádce.

Roleček

Origenes se sice v mládí vlastnoručně vykleštil, přesto byl později velice plodný. Samozřejmě duchovně.

Vy byste se jenom rozmnožoval! Všichni se pořád jen rozmnožují a podívejte se, jak to dopadlo.

Vy všechno umíte, jen to neumíte dát najevo. Neumíte to porodit.

Ženský mají mnohem lepší čich, proto jsou nejlepší degustátorky. V období menstruace je citlivost čichu ještě vyšší.

J. T.: Jakože degustátorky chodějí do práce jednou za měsíc?

Nejhorší je kombinace denního a umělého světla. Navíc tyhle zářivky jsou hrozně agresivní.

J. T.: Tak raději zhasneme. (zhasíná) (za pět minut přichází A. R.): Co blbnete, tady je hrozná tma!

J. M.: To je firma, která dělá pomůcky pro slepce, čtečky do počítačů a tak různě.

A. K.: Třeba billboardy.

Půjdete a kopnete do houby...

M. K.: Ne, to by nikdo neudělal!

Tak známe některé jedince...

M. L.: Podle sebe soudím tebe...!

Pak jsou ještě nějaký náboženský kreace jako „někdo řekl, ať je virus“

(Biologie – prezentace na virová onemocnění)

Kdo má tu kulhavku a slintavku? Vy?

Ne, já ne.

D. O.: Pane profesore, já mam slintavku!“

(Biologie – prezentace na virová onemocnění)

Toegel

(na konci hodiny biologie)

No, a jediná doba, kdy se ty chobotnice, olihně nebo krakatice navzájem snesou, je doba páření. Oni to tyhle zvířátka opravdu provádějí tak, že se sejdou na jednom místě a udělají obří hromadnej atak, skupinovej sex. A potom se zase hezky rozejdou... A to my teď uděláme taky! (po chvíli) Já myslel, jako že se rozejdem!

Prosím vás, tenhle obrázek, co vám tu kreslim, tak takhle to nevypadá!

A.L.: Já se z tý biologie zblázním! Je to centriola, nebo centromera?

V.D.: Centráda...

Deml velice obdivoval Březinu, problém tohoto přátelství nastal záhy potom, co Březina zemřel.

Tatíček

(Čeština – postoj k baroku)

C. K.: No, nejdřív negativní, protože když ti barokáci...
Prosím?

C. K.: No, ti vyznavači baroka...

Tam jsou takový ty zajímavý věci, jak namotávají někomu střeva, to bych si taky zašel poslechnout (do kostela), když nebyla televize.“

(o vodičích v molekule na tabuli)

Takže je to há, há.

Takže tady máme tři vodičky...

J. K. (na celou třídu): Ježíš, já jsem zase usnul!

Z termodynamického hlediska nevydrží pokoj uspořádaný. Nemůžete za to vy, ale příroda...

Janichová

Co to děláte, Metoději?!

Metoděj (čučí do blba a z pusy mu trčí neuvařená těstovina): Já jenom cucám pasivně špagetu!

A představte si, Rutherford byl taáák překvapený, že řekl: To je ta nejneuvěřitelnější věc, jakou jsem kdy viděl.

Příbík

Máte všichni xeroxy?

X. X.: Já jsem si ho nechal doma.

D. P.: Tak to máte smůlu... Ledaže byste zaplatil dvě koruny a já bych vám to znovu okopíroval...

M. V.: To je Žid...

Alžběto schovejte tu svačinu, já mám pak hlad a nemůžu učit.

Co je ve vesmíru?

J. H.: No hvězdy, černý díry a tak.

D. P.: Ale co hlavně tam je? Nic. No nic! Ve vesmíru je hlavně nic. A toho se právě všichni hrozně báli.

Představte si, že žijete v místě plném lidí. A pak jste najednou v místě, kde nikdo není. Kde jste jenom vy, nebo ani vy ne. A v tom vesmíru je právě spíš běžný, že to je někde, kde nikdo není.

Veroniko, vy jste štíhlá jako proutek...
Budto přestaňte hulit, nebo začněte jíst!

Uhlíř

Někdy se může stát, že pacient začne
doktorovi při zákroku hořet... Musí to
být asi nepříjemné.

Valášek

Kde je Bára? Zmizela?

A. R.: Nevím, ale můžu se za ní jít podívat.

P. F.: Tak to ne, to znám, to zmizíte postupně všichni a pak vás tu budu muset zamknout.

Fantys

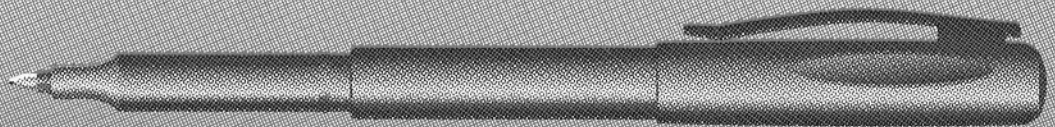
Deutsche Seite

Jdeme s dobou...

www.porg.cz/porgazeen

420e

Dodavatel / Dodávateľ:
KRKONOŠSKÉ PAPIRNY a.s., Hostinné, Czech Republic
www.krpa.cz